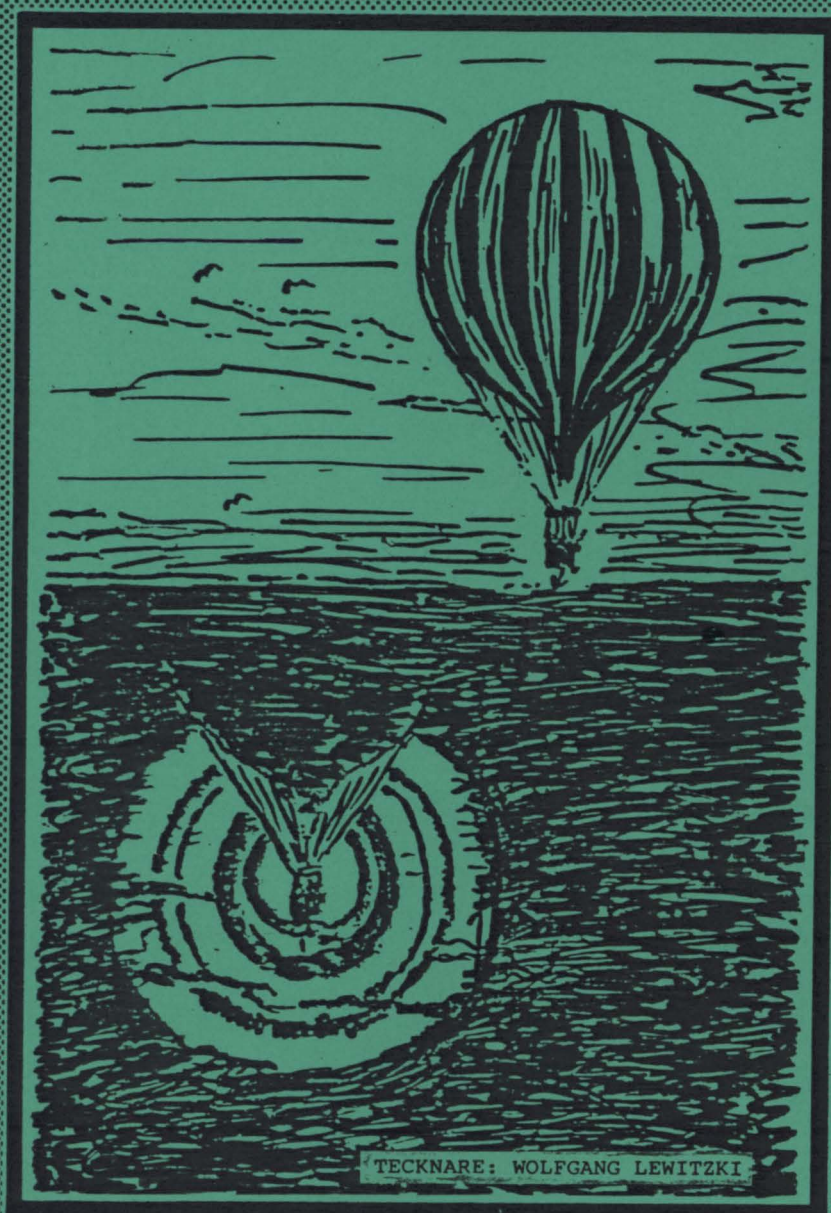

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

DATUM: 1980*08*25

NR 4/80

TECKNARE: WOLFGANG LEWITZKI

UR INNEHÅLLET:

- * LEDARE
- * UFO - ÖVER UPPLAND
- * FALL NR 12
- * FLYGANDE TEFAT
MADE IN ENGLAND
- * LIV PÅ MARS
- * ASTROPLANE
- * THE FRENCH
CONNECTION
- * JAKTSATELLITER
- * ASTRONAUT BERÄTTAR
OM UFO
- * KEOPSPYRAMIDENS
MATEMATIK
- * PHILADELPHIA
EXPERIMENTET
- * BARNEY & BETTY HILL
Del 1
- * SF - INFORMATION
- * KLIPPT&SKURET

OMSLAGSBILDEN:

LJUSFENOMEN, IAKTAGEN UNDER EN
BALLONGFÄRD 1878.
Denna bild skulle egentligen
vara titelbild till nästa
SVÄVARE. Då startar vi nämli-
gen en serie om OVANLIGA NATUR
FENOMEN, vilka ofta är lika gäc-
kande för vetenskapen som UFO-
FENOMENET är för oss. Det finns
många väldokumenterade fall
och vi kommer att presentera
en del av dem.

UFO-CENTER
KARLSKOGA
c/o Owe E. Lewitzki
Bladvägen 25
0586-376 78
691 00 Karlskoga

UFO-CENTER
KARLSKOGA
c/o Owe E. Lewitzki
Bladvägen 25
0586-376 78
691 00 Karlskoga

Hejsan all UFO- fans!

När jag sitter och skriver detta så är det grått och kyligt ute och man tänker med vemod tillbaka till de varma fina sommarveckorna vi hade för inte alls så länge sedan. Synd att sommaren är så kort.

Men å andra sidan är det ju glädjande att vi snart kan träffas igen på våra föreningskvällar och TBV- cirklar. De skandinaviska ljusa sommarnätterna, gör det ju inte precis lätt för oss astronomiskt sinnade UFO-loger. Man har det betydligt lättare längre söderut. Tänk att få kila ut någon natt med en filt och en kikare "under armen" och lägga sig under en klar, gni-strande stjärnhimmel och i timmar observera vårt universum. Det vore något det.

Men häruppe får vi snällt ta på oss "vinterpälsten", ta med oss värmande dryck för att med "hackande tänder" härda ut när vi gör våra observationer. -Ja riktigt så farligt är det väl inte. Har vi tur så kanske vi kan få några fina höstobservationskvällar.

Apropå detta, så har UFO - CENTER KARLSKOGAS styrelse beslutat att i höst inte planera in några observationskvällar i förväg. Istället skall vi spontant, när vädret är bra, på kort varsel försöka trumma ihop alla intresserade och ge oss ut på observation. Detta för att vi i vår hade sådan otur med vädret på planerade observationskvällar.

Beträffande övriga aktiviteter så har styrelsen planerat in många trevliga sådana för denna höst. Föreningsträffarna startar onsdagen den 3. sept 1980 kl 19,00 i vår lokal på Sint-rams Väg 4. På programmet står NASA rymdfilm med bl a en Jupiterpassage, med rörliga bilder i färg, där man har krymt tiden för att få en fantastisk illusion av att själv åka med i rymdfarkosten. Dessutom har vi planerat att skaffa fram två science fiction-ljudfilmer som visas samma kväll. VÄLKOMNA!

UFO-SVERIGE NYTT.

Det tidigare mycket kritiska läget inom UFO - Sverige, vilket uppstod på grund av vår motion

till riksstämman angående mandatfördelningen (se SVÄVAREN nr 2 och 3/80), har nu glädjande nog fått en mycket positiv utveckling. Många kända profiler och tidigare aktiva UFO- loger, som hade hoppat av från UFO- Sverige av olika skäl, har nu återanslutit sig till organisationen, och bidrar nu aktivt för att föra UFO - saken vidare. Detta om något bidrar till att organisationsandan åter är på topp. Vårens kris som, p g a vissa personers uttalanden, av några tidningar relaterats som djup spricka i organisationen, är nu definitivt överstånden.

Den nya tidningen UFO SVERIGE AKTUELLTs första nummer har tryckts i 9000 ex och distribuerats till många tusen UFO- intresserade. Redan så här kort tid efter utskicket närmar vi oss det första tusentalet prenumeranter, vilket är ett mycket bra resultat. Detta nya språkrör för Riksorganisationen UFO - Sverige har fått idel lovord från dags- och veckopress, inte minst för att nu även kritiska artiklar tas med. Det är, som många tycker en mycket positiv utveckling inom UFO-login och främjar UFO- debatten. Monologen har blivit dialog och vi ser fram emot mycket givande debatter i UFO SVERIGE-AKTUELLT. Hjälp till att sprida tidningen och värva medlemmar till UFO- Sverige.

I förra numret av Svävaren meddelade jag att UFO- SYD hade återanslutit sig till Riksorganisationen. Detta måste jag tyvärr dementera nu. Ett tag såg det verkligen ut som om UFO- SYD skulle gjort så, men resultatet blev ett platt fall. Föreningen upplöstes p g a meningsskiljaktigheter och existerar f n inte. Synd att det skall behöva bli så.

Som tidigare även poängterats så kan vi inte nog understryka vår totala förvåning, att en motion som endast åberopat demokratiska spelregler inom organisationen, kan framkalla sådana här reaktioner hos vissa personer. Hur står det egentligen till med den demokratiska andan bland oss UFO- loger?

Vi tvingas böja oss för fakta och kan bara beklaga. Men samtidigt känner man en viss tillfredsställelse över att de som inte tycks vara för demokrati nu har lämnat organisationen.

Därmed anser vi saken som utagerad och kastar oss med nya friska tag på arbetet med den "nya" Riksorganisationen UFO- Sverige.

Beträffande UFO- CENTER KARLSKOGAs höstaktiviteter så skickas HÖSTPROGRAMMET-80 ut tillsammans med detta nr av SVÄVAREN. Sätt upp programmet på din privata anslagstavla eller notera föreningsträffarna i din planeringsalmanacka så att du inte glömmer att komma till föreningslokalen. Jag har nämligen konstaterat, att förvånande många glömmer när vi har träff. Efteråt ångrar de sig att de inte kollade upp detta bättre. KOM IHÄG vi träffas var 14:e dag

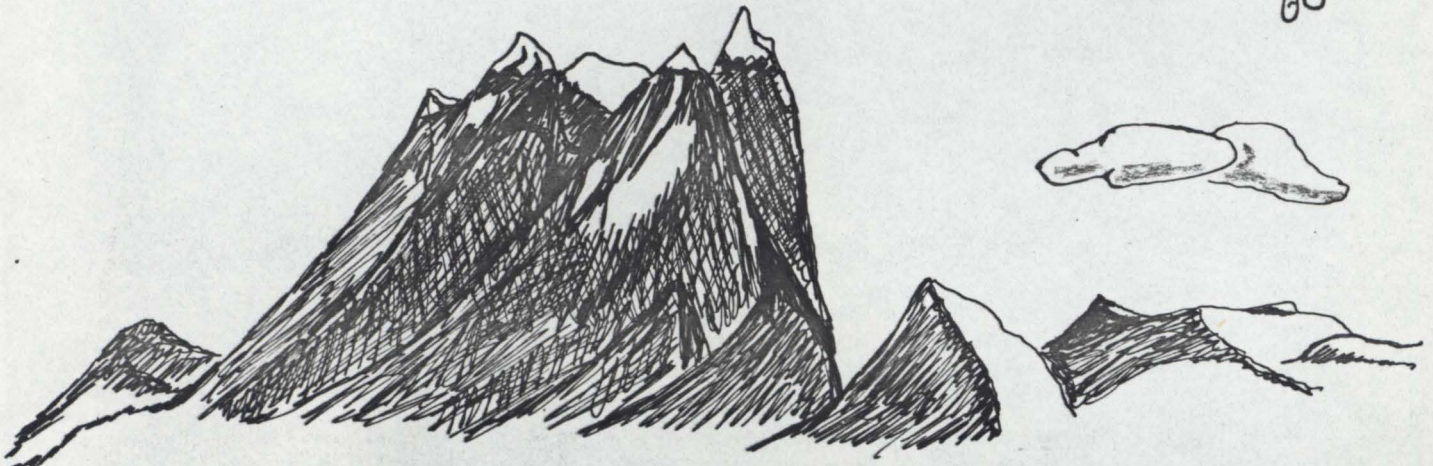
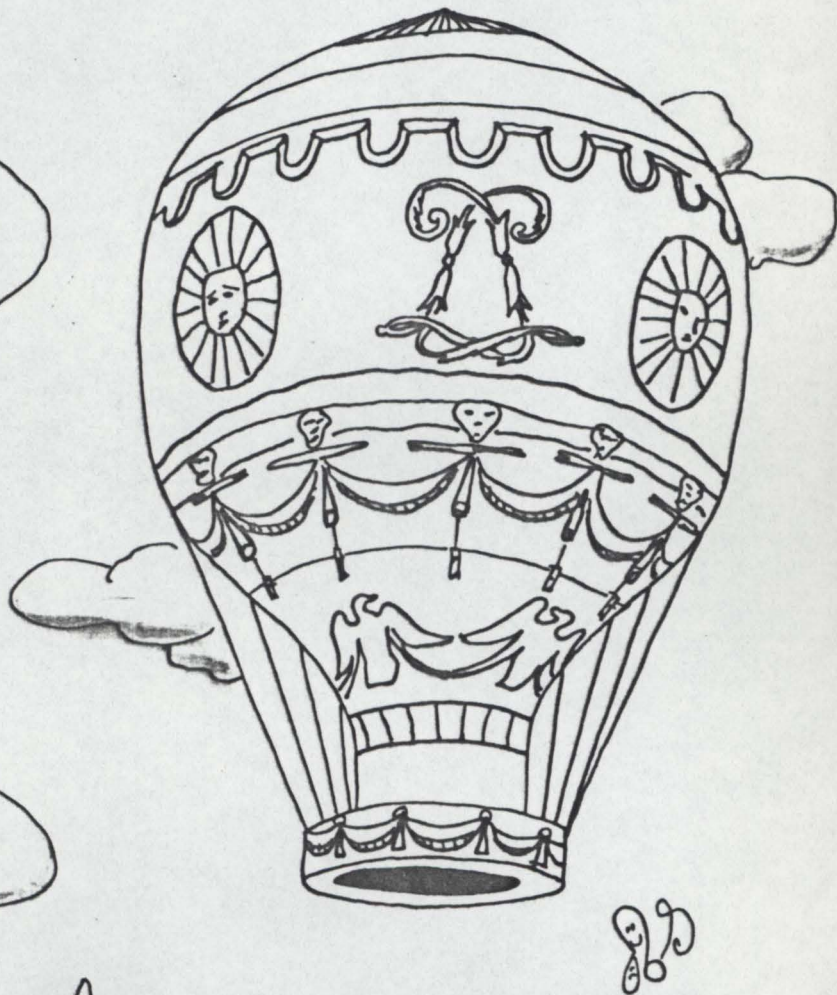
med början onsdagen den 3:e september kl 19,00. Däremellan har vi byggträffar och vi fortsätter med "stjärnföljarbygget" liksom "pyramidbygget". Det blir alltså de lediga onsdagarna mellan höstprogrammets aktiviteter. På så vis träffas vi tidvis varje vecka.

Du som är intresserad, tag kontakt med mig för närmare upplysning. Å du, tag gärna med bekanta och vänner till våra träffar. Detta kan ge oss nya intresserade medlemmar.

HA DET SÅ BEA, VI SES !

Jane E. Lewné

DET MÅSTE VARA
ETT MODERSKEPP I
NIONDE MÅNADEN

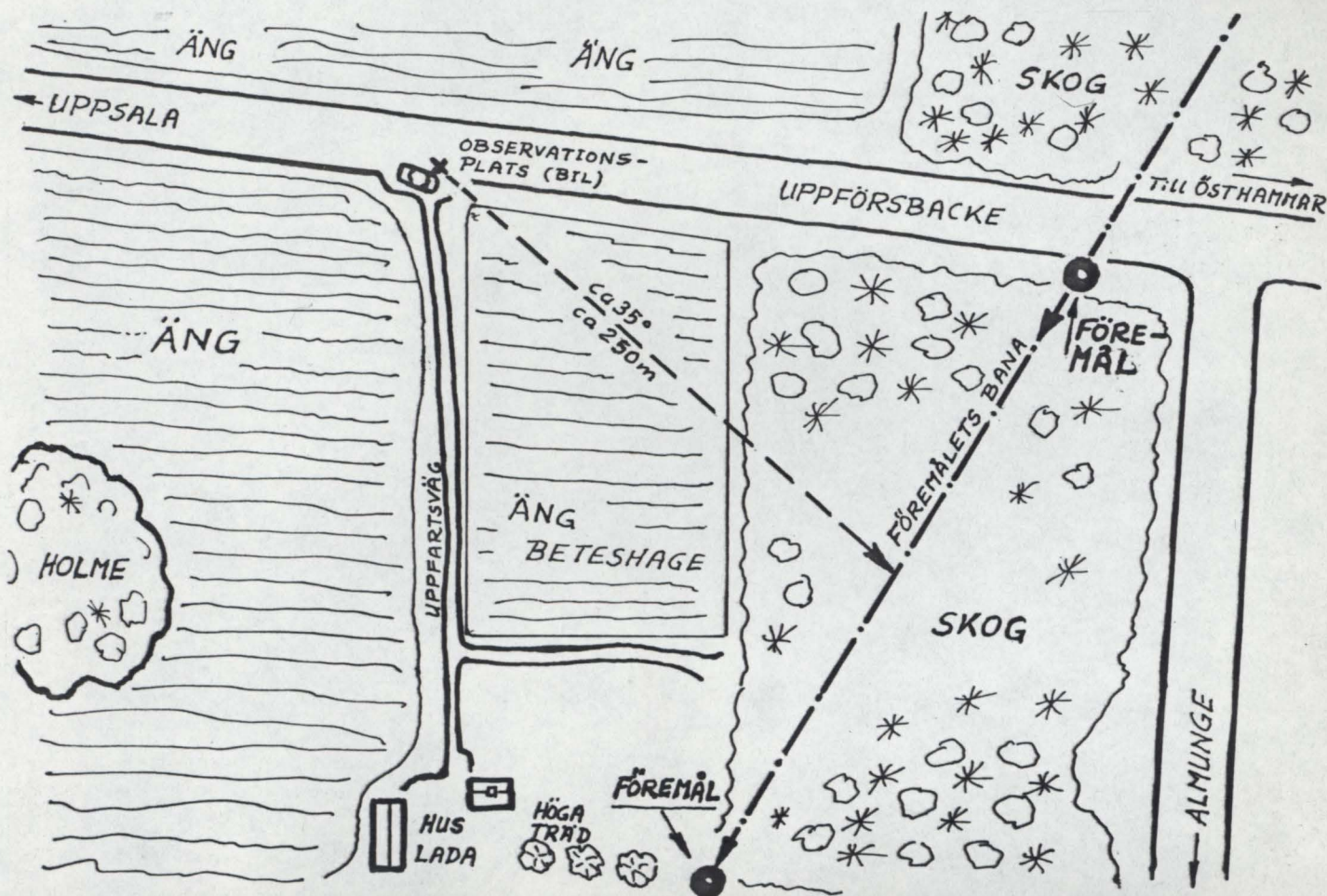
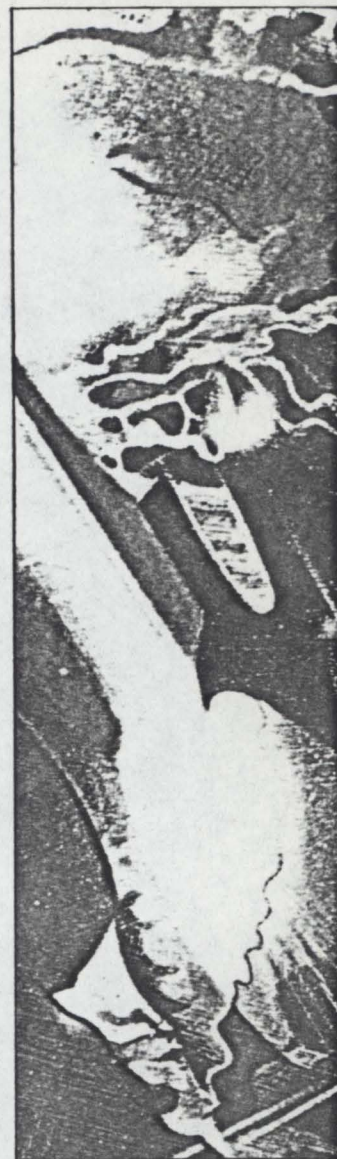

UFO - ÖVER UPPLAND

UFO-CENTER KARLSKOGA fick i somras ett brev från Robert Eriksson, Östhammar om en UFO-observation i Uppland. Efter kompletterande upplysningar per telefon kan vi här återge hans upplevelse sent en majkväll.

Den 23 maj 1980 var Robert Eriksson på väg hem till Östhammar i bil. Han for på väg 78 (se kartskiss) från Uppsala mot Östhammar. Vädret var klart, månen sken. Vid horisonten i norr fanns några låga åskmoln ca 2,5 mil bort. Klockan var 23.25 och Robert Eriksson befann sig ca 350 m från avtagsvägen till Almunge, då han fick syn på ett lysande föremål rakt framför sig över vägen, på ett avstånd av ca 250 m och 35° över horisonten. Föremålet rörde sig med en hastighet av uppskattningsvis 20 km/h åt höger. Robert Eriksson berättar: "Jag stannade bilen och klev ur för att betrakta föremålet. Det rörde sig helt ljudlöst, endast ljudet av en avlagsen bil hördes. Jag betraktade föremålet i ca 35-40 sekunder, och erinrade mig sedan att jag hade en kamera i bilen. Jag läste upp kofferten, tog fram kameran men då hade föremålet börjat försvinna bakom träden ca 300 m åt höger. I samma ögonblick kom emellertid ytterligare ett likadant föremål i samma bana och jag tog fem bilder på föremålet. (Tyvärr visade sig samtliga bilder vid framkallningen vara misslyckade). När jag tagit korten signalerade jag med bilens ljusstuta för att se om föremålet reagerade för ljus. Och se, två starka ökningar i föremålets ljussken kunde iakttagas innan föremålet försvann bakom träden." Robert uppskattade storleken av föremålen till ca 20 m i diameter, dvs. en knuten hand på en armlängds avstånd täckte gott och väl föremålet. Han kunde inte uppfatta några detaljer på föremålet utan beskriver det som ett runt ljusklot med en ljusintensitet jämförbar med en 60 W lampa. På förfrågan uppgav han att ljusskenet var så starkt att det lyste upp skogen bakom.

Kerstin och Lars-Ove Danielsson

FALL NUMMER 12

Här följer "fall nr 12" från det dokument som den Spanska Regeringen överlämnade till Juan José Benitez angående oförklarade UFO-observationer. Första delen av artikeln finns införd i nr 3, 1979, av SVÄVAREN.

Utdrag av rapport av ett luftfenomen, observerat den 22 juni 1976 på öarna Fuerteventura och Gran Canaria.

RAPPORT NR 1:

Datum: 22 juni 1976

Tid: 21.27

Plats: Korvetten "Atrevida" från Spanska F.F.A.A.

Position: 3 nautiska mil 180° från Lantailla, sydöstra kusten av Fuerteventura.

Observatörer: En kommandör och en löjtnant på korvetten.

Vädersituation: Havet var ganska lugnt. Ingen måne syntes. Sikt: 20 km. Temp: 21°C.

Klockan 21.27 den 22 juni såg vi för första gången en konisk ljuskälla med intensiv gul-azuraktig färg lyfta från marken och komma i vår riktning. Första tanken var att det var ett flygplan med landningsljusen tända. Ljuset stannade när det nått en viss höjd (15-18°), och roterade med den lysande strålen. Den förblev så i ca 2 minuter och bildade en stor "aura" (solring) med intensivt gul-azuraktigt sken, som stannade kvar i 40 minuter, även efter det att fenomenet som bildat det försvunnit.

Under loppet av 2 minuter skingrades ljuset och det återstod då en mindre del, i mitten av den lysande cirkeln, som formade sig till ett azurblåaktigt moln och då försvann det som hade varit upphov till detta blåaktiga moln. Detta lyfte mycket snabbt mot höjden i en oregelbunden spiral och försvann successivt. Alla dessa rörelser hade inte den minsta inverkan på den ursprungliga cirkulära ringen (auran), som hela tiden förblev likadan, och upplyste stora delar av marken och havet och man kunde då förmoda att det rörde sig om ett ej avlägset fenomen, även om det inte var direkt nära.

RAPPORT NR 2:

Datum: 22 juni 1976

Tid: 21.30

Plats: Las Rosas, en Kanarieö, och en Agaete-villa.

Observatörer: En läkare, två taxichaufförer, två tidningsförsäljare, ett äkta par, en lärare, en polis, en hemmafru, en lantbrukare.

Läkaren berättar: "När jag befann mig hemma i staden Guia, ca kl. 22.00 eller 22.10, anlände Herr X i sällskap med en taxichaufför för att be mig komma och se till hans mor, en äldre kvinna, som jag behandlat sedan en tid. Fallet var

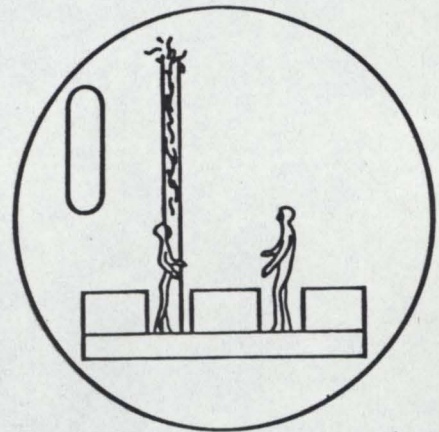
brådsande, varför jag tog min läkarväska och vi begav oss snabbt iväg mot trakten av La Rosa, och för att komma dit måste man efter 6 km avvika från den stora vägen och ta en sidoväg längs kusten, som är i dåligt skick. Medan vi åkte, talade vi om jakt som jag har varit en hängiven utövare av, liksom taxichauffören, som ibland har gjort mig sällskap på jakt. När vi kom till den sista uppførsbacken på färden upplyste bilens strålkastare en svagt lysande sfär stillastående, nära marken, tror jag, även om jag inte kan säga med bestämdhet om den vidrörde marken eller inte. Den var av helt genomskinligt material, liksom kristallglas, för man kunde tvärsigenom den utskilja stjärnorna på himlen, med en elektriskt azurblå färg men med en svag och ej bländande färgton. Den hade en omkrets av ett 30-tal meter. I den främre tredjedelen av sfären såg man en plattform och tre stora hyllbord. På var sin sida om den mittersta stod två enormt stora gestalter, 2,50 - 3 meter, helt klädda i rött och de stod mitt emot varandra så man hela tiden såg profilen och de vände sig aldrig emot oss. Det underliga var deras kroppsbyggnad: den högra gestalten, en aning längre än den andra, hade en bröstorg som var större än de ganska korta benen. Armarna var proportionerliga till bröstorg och detta gav intrycket att de var sittande då de i stället var stående. Huvudet var proportionellt till bröstorg, men bakhuvudet var lite större än hos en människa. De var klädda i ett slags dykar- eller flygardrätt utan veck och med en lysande röd färg. Händerna var som pilspetsar och såg handskbeklädda ut.

Förskräckt frågade jag taxichauffören om han såg vad jag såg framför bilen utan att säga vad det rörde sig om. Denne svarade att han hade sett ett stort klot och först trott att det var nån "satellit" som det talas om på TV ibland. Jag utropade: "Men Gud i himmel, vad är då detta? Ska vi stanna och närma oss det ytterligare?" "Nej," svarade han, "vi fortsätter." Vi kom fram till den sjukas hus, som låg alldeles i närheten. Under tiden såg jag att från ett halvt genomskinligt rör som fanns

mitt inne i klotet, steg en slags azurblå rök upp, som gick uppåt mot periferin på insidan av klotet, utan att komma ut utanför. Klotet började sedan att utvidga sig alltmer tills det blev enormt stort, som ett 20-våningshus, medan plattformen och varelserna förblev i samma storlek. Den lyfte sakta, majestätiskt, medan den tycktes avge en svag susning (vissling). Jag gick, oerhört upphetsad, in i huset och undersökte patienten. Jag kunde inte annat än att berätta händelsen för bynneväarna som var där och de följde då med ut och där såg vi klotet, redan högt uppe, som färdades långsamt mot Teneriffa. Plötsligt fick den en svindlande hastighet som jag aldrig sett ens hos ett flygplan, och ändrade successivt form till spolformig och azurblå färg men röd längst bak, medan runt föremålet en lysande aura bildades, som peu en peu, gav upphov till en annan, mycket mer lysande azurblå ring. Den försvann i riktning mot Teneriffa.

Detta UFO-fall överträffar i betydelse de andra fallen i den spanska dokumentationen. I detta fallet visar även fotografiska bevis i hela sin imponerande verklighet detta "något", vars existens idag är erkänd av den Spanska Regeringen, liksom av ett fåtal andra länder, t.ex. den franska. Det är på tiden att det äntligen rör på sig, nu efter 30 år.

Antonio Ribera

FLYGANDE TEFAT MADE IN ENGLAND

Framtidens pendlare kommer att färdas till sina arbeten i luftskepp som ser ut som flygande tefat åtminstone om det brittiska företaget Thermo-Skyship Ltd. får bestämma. Företaget försöker financiera en vertikalt startande och landande farkost, som är en kombination av luftskepp och helikopter och avsedd i första hand för korta transportsträckor.

Detta Thermo-luftskepp 100, som det heter, använder helium som lyftkraft och turbopropmotorer för framdrivningen. Topp hastigheten blir 90 knop, vilket gör det användbart även på längre sträckor då det, i motsats till konventionellt flyg, kan landa på en bestämd plats inne i en stad för in och urlastning. Det blir också mycket tystgående.

Cirka 100 passagerare får plats och kommer att sitta i farkostens periferi, där de ostörda av trafikbuller, köer och avgaser kan avnjuta en förnämlig utsikt.

Källa: OMNI, JUNI 1980

Övers: Acke S.

PS För att inte tala om alla UFO-rapporter de kommer att ge upphov till.

LIV PÅ MARS

Det råder fortfarande delade meningar om det finns liv på Mars eller ej.

Vid granskning av bilder från Viking-sonden, som landade på den röda planeten 1976, har vetenskapsmännen upptäckt att det finns fläckar på marsklipporna som verkar ändra färg.

Finns det något synligt bevis på biologisk aktivitet? Frågan kommer från Gilbert Levin, direktör vid Biospherics Inc. i Maryland, tillsammans med kollegorna Patricia Ann Straat och William Benton. "Lägesförändringar av grönaktiga klippfläckar och markmönster har observerats," rapporterar teamet efter undersökningar av färgbilder från Viking 1.

"En biologisk process kan vara förklaringen till färgförändringarna," summerar Levin. Defekter i Viking-kameran och processsystemet, blåsande marsvind eller solljuset som spelar över klipporna, är starka motargument.

Till stöd för sin hypotes om liv på Mars, har Levin noterat att vetenskapsmän observerat att tidiga typer av alger, lavar och mossor och andra organismer som lever i en fientlig miljö som exempelvis Antarktis, ändrar färg när de växer eller dör.

På grund av den begränsade upplösningen hos Viking-robotens "ögon" och en tendens att registrera färre färgskillnader än vad det mänskliga ögat kan uppfatta, får vi vänta på ytterligare analyser för att få ett svar på fenomenet.

Som en av chefsforskarna i det biologiska teamet runt Viking-projektet uttrycker sig: "Jag tror det är säkrast för vetenskapen att lämna frågan om liv på Mars öppen."

OMNI MAJ 1980

Övers. Acke S.

"Jupiters månar är osynliga för blotta ögat och kan därför inte ha någon påverkan på jorden och är därför meningslösa och existerar följaktligen inte" Sagt av en sentida lärjunge till Aristoteles när Galileo rapporterade om sin upptäckt av de stora Jupitermåarna.

RYMDFART

Astroplane

NASA UNDERSÖKER ATT PER FLYGPLAN UTFORSKA PLANETEN MARS.

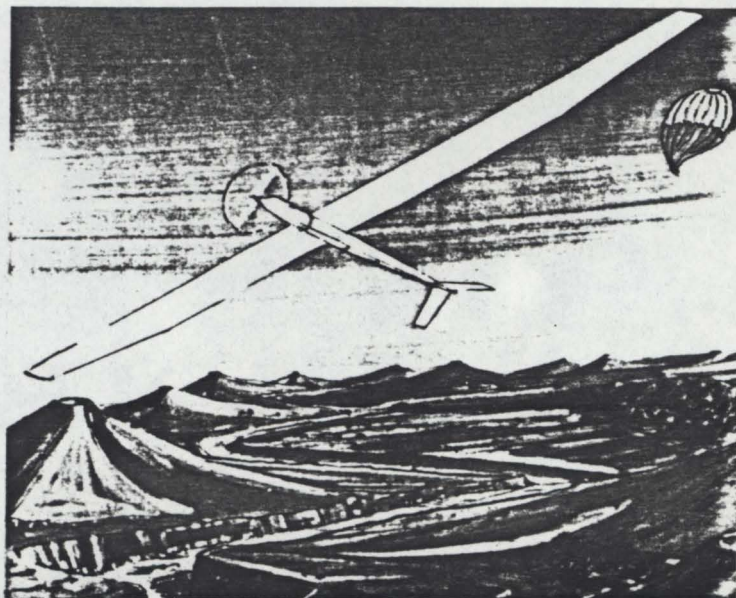
Flygplan på Mars? Ja, denna utopiska framtidsvision kan bli verklighet om NASA realiserar sina planer. Redan idag använder man ett obemannat plan på stora höjder i jordatmosfären, kallat Mini-Sniffer, vilket skulle lämpa sig utmärkt för "luftfärder" på Mars.

Hittills hade ännu ingen kommit på den närliggande idén: Efter-som Mars har en atmosfär, så kan man även flyga flygplan där! Sedan två år tillbaka arbetar vetenskapsmän på Jet Propulsion Laboratory i Pasadena, Kalifornien, på uppdrag från NASA med ett sådant projekt. Nämligen med Marsflygplanet ASTROPLANE, vilket torde bli användbart även för utforskningen av andra planeter, som Jupiter, Venus och Saturnus.

Astroplanes största fördel, jämfört med andra rymdsonder, är dess egenskaper att kunna överflyga långa sträckor på låg höjd, söka upp otaliga speciella områden för närobservationer, samt att eventuellt t o m kunna samla in markprover. Till de hittills undersökta forskningsuppdrag för Astroplane hör lod- och vinkelfotografering, Gammastråle-spektroskopi, infraröd-spektrometri, gravitationsmätning, magnetfältsmätning och undersökningar av de elektromekaniska förhållandena samt egenskaper och sammansättning av Marsatmosfären.

Underlag till detta flygplansutkast är "drönaren" Mini-Sniffer. På dess operationshöjd, 30-40 km över jordytan, råder atmosfäriska förhållanden, som tillnärmelsevis liknar de som råder på Mars.

BILDTEXT: Efter inträdet i Mars - atmosfären börjar Astroplane sin aerodynamiska flygning för att utforska planetens atmosfär, samt ytan m.m.

Tre konfigurationer (flygplanstyper) undersöktes. Ett utkast till en s k "and"-modell och en utläggning till en modell med dubbelstjärtparti, båda med påskjutande propeller (häckmotor), samt slutligen ett konventionellt flygplan med dragande "nos"-propeller. Det sistnämnda uppvisade de bästa egenskaperna.

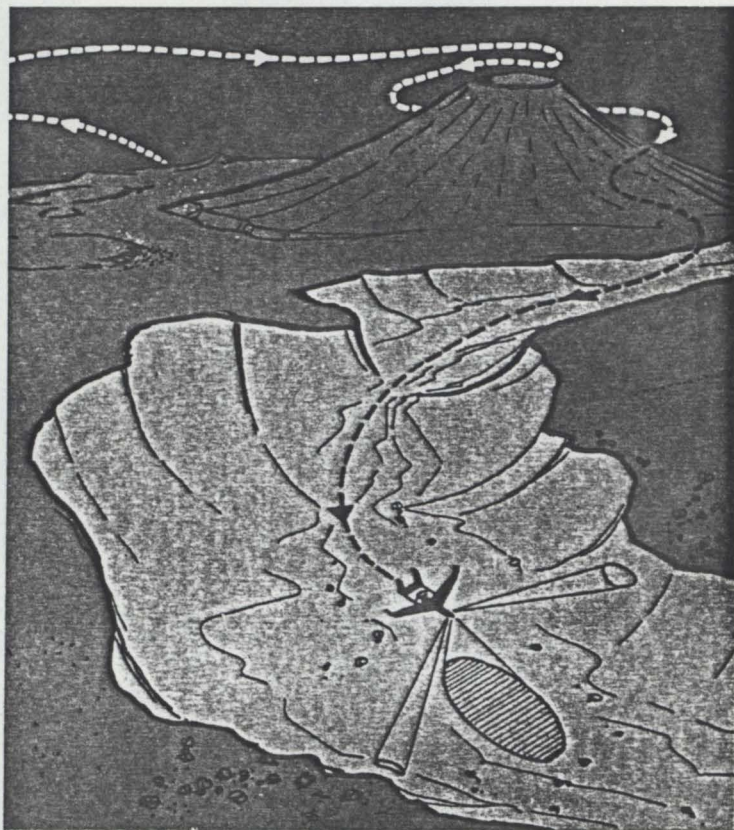
Astroplane, kommer att se ut som en motorseglare:

ca 20 m spännvidd
6-7 m längd
300 kg flygvikt
100 kg nyttolast

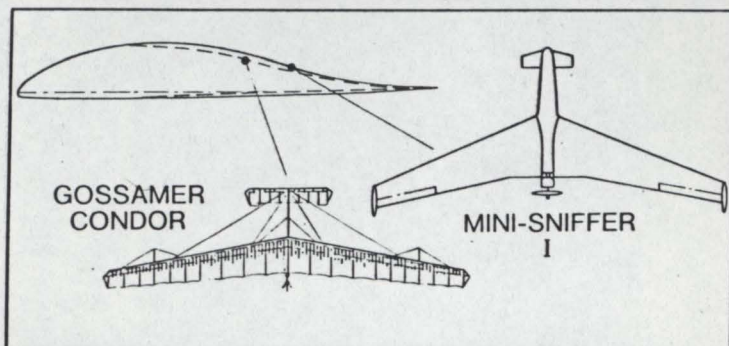
Med en motor på 15-20 hästkrafter skulle det kunna uppnå en hastighet av 360 km/h. I Mars-atmosfären kan det naturligtvis inte drivas med en vanlig förbränningsmotor. Därför undersöker man den till Mini-Sniffer redan utvecklade och provade hydrazin-kolvmotorn, som arbetar oberoende av ytteratmosfären samt alternativt, en elektromotor med laddningsbara batterier och solceller.

Man tvingades utveckla en ny vingprofil på grund av det låga Reynolds-talet: $Re=4,5$ till 9×10^4 (jfr ett vanligt sportplan flyger med $Re=10^7$). Man tänker sig endera en profil å la muskelkraftsplanet Gossamer Condors vingprofil eller ett utkast till en vingprofil utarbetat av Prof. Dr. Richard Eppler från Tekniska Universitetet i Stuttgart.

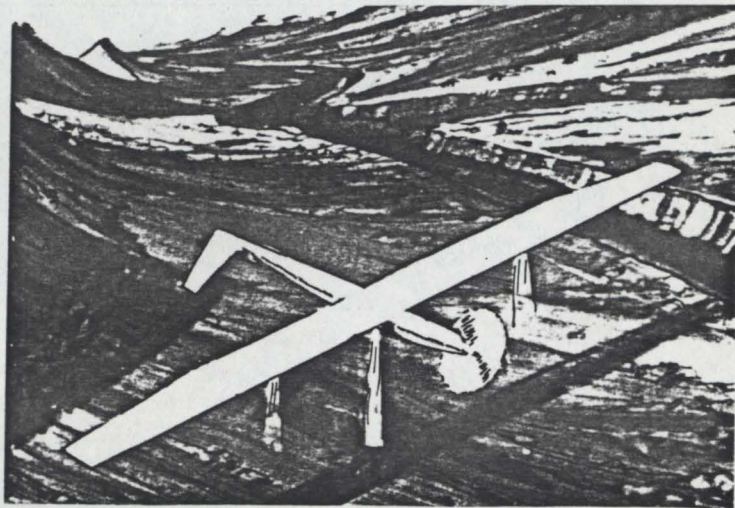
Men hur kommer Astroplane till Mars? - Hopvikt till ett paket med minsta ut-

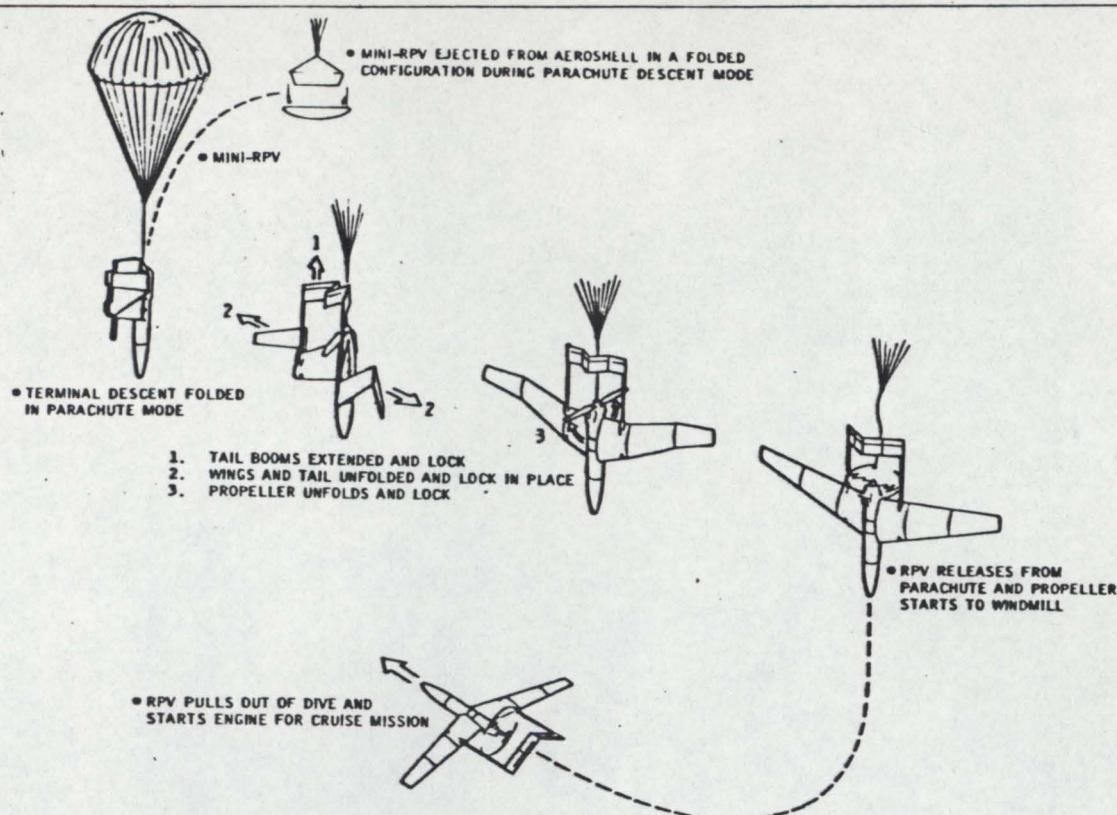
Så här kan forsknings-flygningen te sig på Mars.

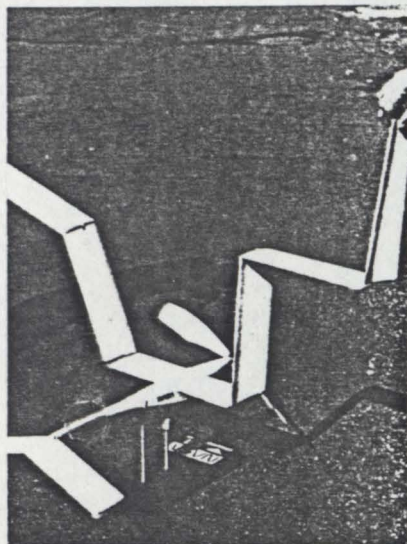
På grund av de låga Re-tal, ägnar sig Gossamer Condors vingprofil utmärkt till Astroplane.

Viking-landnings-raketer möjliggör lodräta starter och landningar enligt STOL-principen.

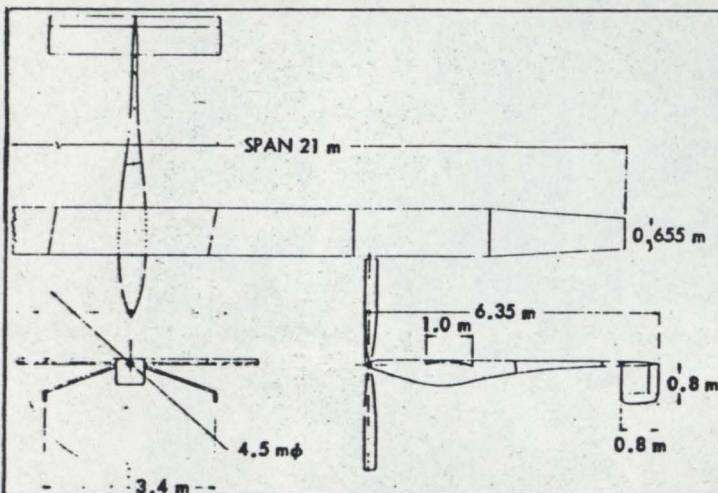
Astroplane inträder i Mars-atmosfären, utvecklar sig och startar flygturen.

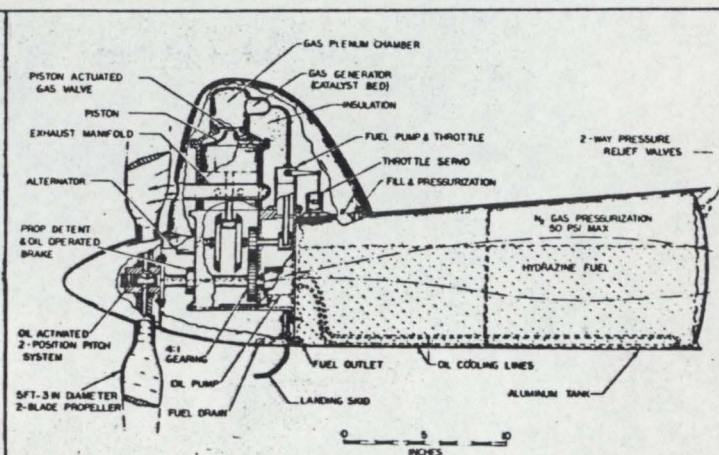
Astroplane

Då Mars-flygplanet under färden till planeten måste vara hopvikt till ett så minimalt "paket" som möjligt, så hade dess konstruktörer stora problem att brottas med. Att få ett så hopvikt flygplan att bli stabilt är svårt.

Som en motorseglare: Mars-flygplanet Astroplane.

Alternativet till elektromotorn: Hydrazin-kolvmotor, vilken redan använts i jordens yttersta atmosfärsskikt.

rymme kommer flygplanet, eller varför inte flera, att packas i behållare och via Space Shuttle att skickas i väg med en Comsat-Rymdfarkost till Mars. I omloppsbanan runt Mars kommer kapslarna, innehållande flygplanen, att stötas ut. Vid inträdet i Marsatmosfären bromsas hastigheten med fallskärmar. Astroplane utvecklar sig, startar motorn och börjar sin aerodynamiska flygning för att utforska planeten Mars.

Med vertikalt inbyggda raketmotorer kan planet landa och starta vertikalt enl STOL-principen. Därigenom kan Astroplane gå ner praktisk taget på valfri plats på Marsytan.

Under tiden har det redan byggts en 1:1 attrapp av nospartiet för konstruktions- och inbyggnadsstudier. Om nu programmet kommer att förverkligas är emellertid ännu osagt.

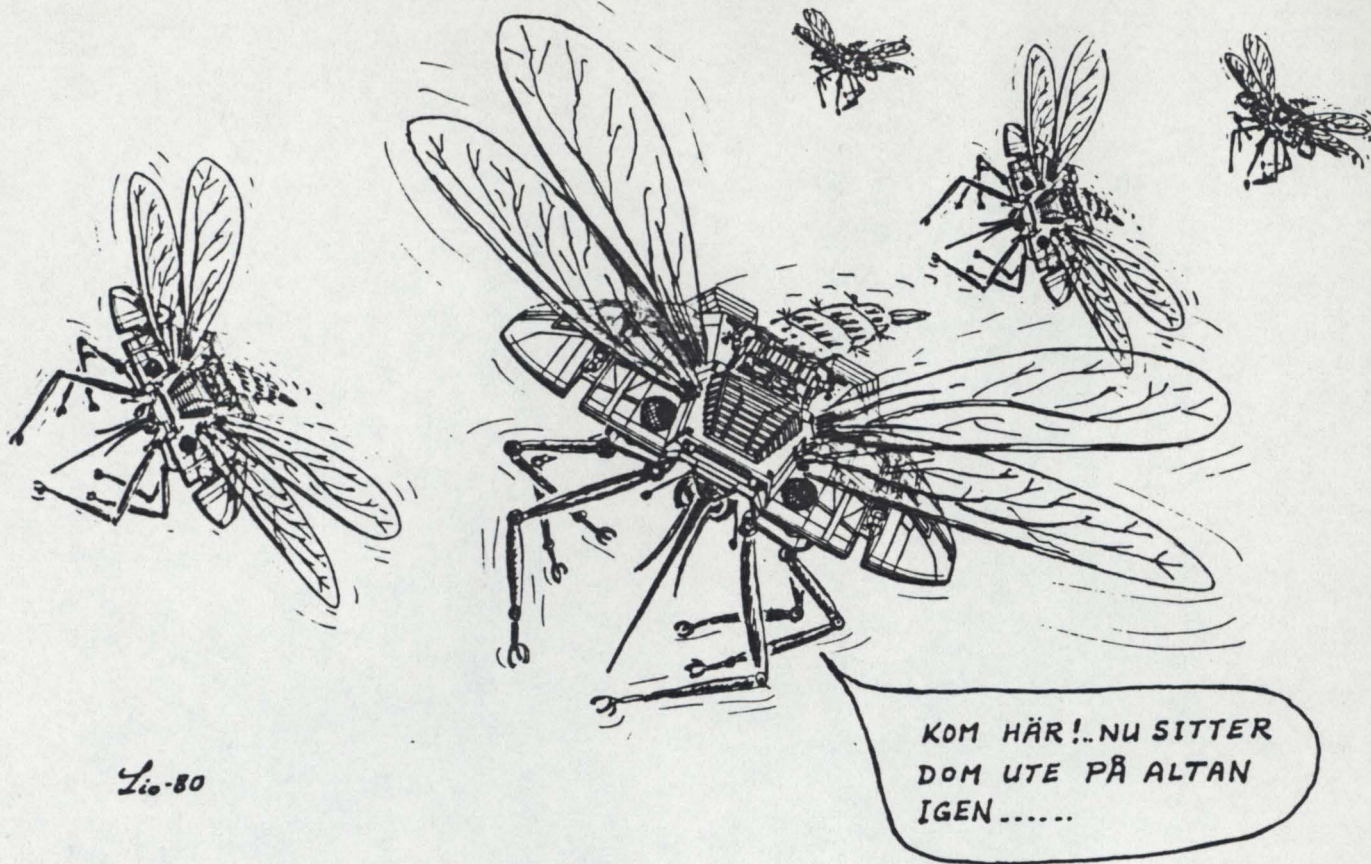
Källa: FLUG REVUE + flugwelt

Tysk text: Peter Pletschacher

Bilder: AIAA, Howard Levy

Översättning till svenska: OWE E. LEWITZKI

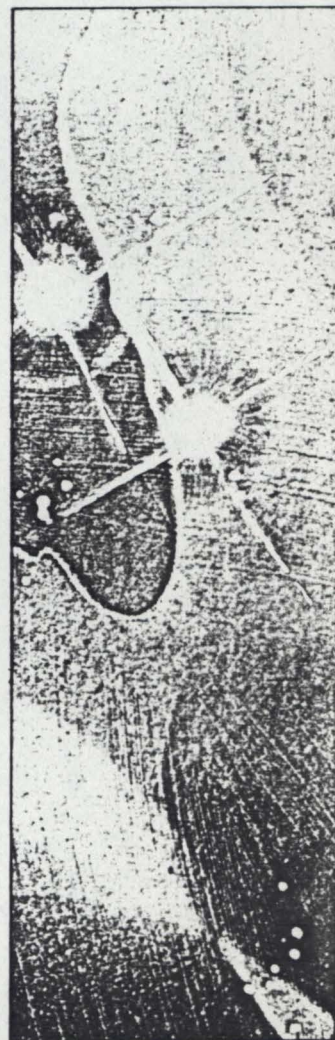
E L D K L O T ÖVER KARLSKOGA

Vad var det för mystiskt ljusklot, som syntes över Karlskoga natten till tisdagen den 12 augusti? En av vittnena, Alvar Granat, som bor på Bangatan, berättar att han genom sitt köksfönster såg en bred ljusstrimma, mycket kraftigare än ett stjärnfall. Efter någon sekund skedde en explosion och ljusstrimman blev ett runt eldklot, som sedan förintades. Granats fönster vetter mot sydväst och han beräknar att föremålet for i sydvästlig riktning och att explosionen "borde ha skett någonstans över Värmland."

Klockan var 22 minuter i två på morgonen när observationen ägde rum och Alvar Granat berättar vidare att eldklotet, som var ljusrött till färgen, var så ljusstarkt, att det lyste upp staden för ett ögonblick. "Det var som att titta på solen." Det var mycket högt upp i atmosfären och den skenbara storleken var imponerande: "Mycket större än en stjärna, nästan så stort som månen." På vår fråga om vad han trodde det var för något, svarade Granat: "Det var väl något skrot från rysarna, som gick in i atmosfären och brann upp." Observationstiden var ungefär ett par sekunder.

Ytterligare en person, som vi talat med, blev vittne till tisdagmorgonens sällsamma fyrverkeri. Det är fru Gudrun Karlsson på Bergmästarvägen, som när hon var på väg från köket till sovrummet och passerade genom vardagsrummet råkade kasta en blick ut genom fönstret i detta rum. Hon berättar att hon såg ett ljusorange klot i riktning mot Bråten-hållet. Hon stannade dock inte till för att observera ytterligare, utan såg det endast i förbigående. "Men jag hajade till för att det var så stort, mycket större än en stjärna." Hennes vardagsrumsfönster vetter mot öster. Observationen varade endast någon sekund och fru Karlsson såg aldrig om klotet förintades. "Klockan var nästan 20 i tre," säger Gudrun Karlsson.

Acke S.

THE FRENCH CONNECTION

MAURICE CHATELAIN, FRANSK ASTROFYSIKER NUMERA BOSATT I USA, F.D. CHEF FÖR APOLLO-COMMUNICATIONS DATA PROCESSING UNDER NASAS APOLLO-PROGRAM. TIDIGARE FORSKARE VID CONVAIR AERONAUTICS, SOM SPELADE EN FRAMTRÄDANDE ROLL VID MERCURY OCH GEMINI-PROJEKTEN.

CHARLES BERLITZ, FÖRFATTARE VARS SENASTE BOK HETER "THE PHILADELPHIA EXPERIMENT", MEN KANSKE MEST KÄND FÖR BOKEN "THE BERMUDA TRIANGLE".

BERLITZ: Mr. Chatelain, när ni arbetade för NASA, trodde ni då på UFOs?

CHATELAIN: Nej, för femton år sedan trodde jag inte på flygande tefat och om jag hade gjort det, skulle jag säkert ha hållit tyst om det. Nu är saken i ett annat läge. För det första jobbar jag inte längre för NASA och för det andra har även NASA tvingats erkänna UFO-fenomenets förekomst och medge att de inte vet vad det är eller var de kommer ifrån. Civilisationer skulle kunna existera i yttre rymden och de kan vara långt mer avancerade än vår. Det vore logiskt att försöka nå kontakt med dessa världar, till att börja med genom att lyssna efter meddelanden som de kanske försöker sända till oss, sedan genom att sända tillbaka enkla meddelanden med de primitiva medel som står till vår disposition, såsom radio och laser.

BERLITZ: Vilket skulle, enligt er åsikt, vara det bästa sättet att etablera kontakt?

CHATELAIN: Vi måste först bestämma oss för den typ av meddelande som skulle ha kunnat mottagas och förstås av oss själva. De flesta informations-vetenskaper är nu överens om, att det bästa sättet att meddela sig vore med enkla siffror som representerar ett matematiskt förhållande. Det verkar som om vi redan mottagit sådana meddelanden, som har passerat helt förbi de som kunnat dechiffrera dem.

BERLITZ: Hur sändes dessa meddelande?

CHATELAIN: De har funnits i UFOs landningsmönster. Som du förmodligen är medveten om, har många av de UFO-landningar som rapporterats under senare år inträffat i Frankrike. Gendarmeriet (franska polisen) är instruerade att undersöka alla landningsplatser. 1954 fullkomligt översvämmades Frankrike av Flygande tefat. Det var 76 landningar på 25 dagare mellan 24 september och 18 oktober. Som vanligt registrerade gendarmerna tiden, longituden och latituden för varje landningsställe och dimensionerna.

Det noterades också att vissa av dessa platser åtskildes av ett medelavstånd på 63 km. Detta var de första numeriska data som uppfattats från UFO-observationer och den enda logiska slutsatsen man kan dra av detta, är att distansen alltid var exakta multiplar av 21 cm, vätets våglängd, som skulle kunna representera en idialisk måtenhet för astronauter från en annan värld.

BERLITZ: Varför inte kontakt ansikte mot ansikte?

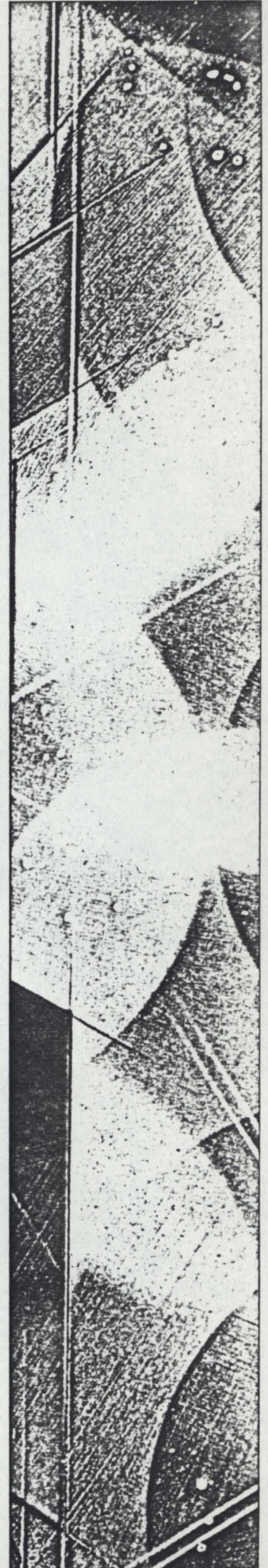
CHATELAIN: Kanske de vill undvika panik när det gäller oss eller helt enkelt undvika någon fara för dem själva. Den mest fascinerande delen av UFO-mysteriet är inte så mycket vad UFO är eller var de kommer ifrån, utan hur de lyckas resa med fantastiska hastigheter som 32000 km/tim i vår atmosfär och plötsligt göra en 90 graders sväng eller flyga helt i motsatt riktning. Det finns ingen jordisk flygfarkost som ens skulle kunna närma sig den hastigheten eller utföra sådana otroliga manövrar utan att förintas på fläcken. Det finns bara två möjliga förklaringar. Antingen existerar det inga flygande tefat utom som optiska illusioner eller också är de utomjordiska och kommer från en annan värld någonstans i rymden.

BERLITZ: Vad för slags framdrivningssystem tror ni de skulle kunna använda?

CHATELAIN: Som många andra franska vetenskapsmän, exempelvis Claude Poher, tror jag att UFOs drivsystem kan vara en kombination av elektriska, magnetiska gravitationella krafter eller med andra ord på Einstein's United Field teori, som skulle kunna åstadkomma fantastiska krafter från en liten mängd materia t.ex. väte.

BERLITZ: Som vetenskapsman inom astrofysiken, tror ni verkligen på UFOs fysiska existens?

CHATELAIN: Vad som är av betydelse är inte om UFOs existerar fysiskt eller bara är våra egen sinnens illusioner. Jag tror att de existerar, därför fortsätter jag att försöka ta reda på vad det är, varifrån de kommer och varför de kommer och besöker oss.

JAKTSATELLITER I RYMDEN

Den ryska rymdstationen Salut 8 gled tyst fram i en bana 235.000 kilometer över den blå molntäckta jordytan. Dess två solpaneler omvandlade hungrigt solljuset till elektrisk energi som höll de tre kosmonauterna vid liv. Leonid Kubasov, en 36-årig överste från Tasjkent, knackade bekymrat på radarskärmens kalla glas och rynkade pannan i djupa veck.

En vit prick som stadigt närmade sig var hans bekymmer plus att något störde all radiotrafik.

-Vi borde kanske gå ombord på Sojuz-kapseln för säkerhets skull!

Rumänen Gregorij Lastja flinade och klappade Leonid löst på axeln medan han famlade efter en burk stuvning.

- Du är alldeles för nervös, kamrat, sa han och smakade på stuvningen, som han genast spottade ut och mumlade något om "tortyr". Förmodligen är det bara ännu en Progress-kapsel med proviant och rena kläder.

Leonid var ändå inte tillfredsställd.

- Men man har inte meddelat oss och hur kan du förklara radiostörningarna?

De båda blev avbrutna av polacken Petrov Gdano som kravlade sig ut från dockningsområdet med skräckslagen min.

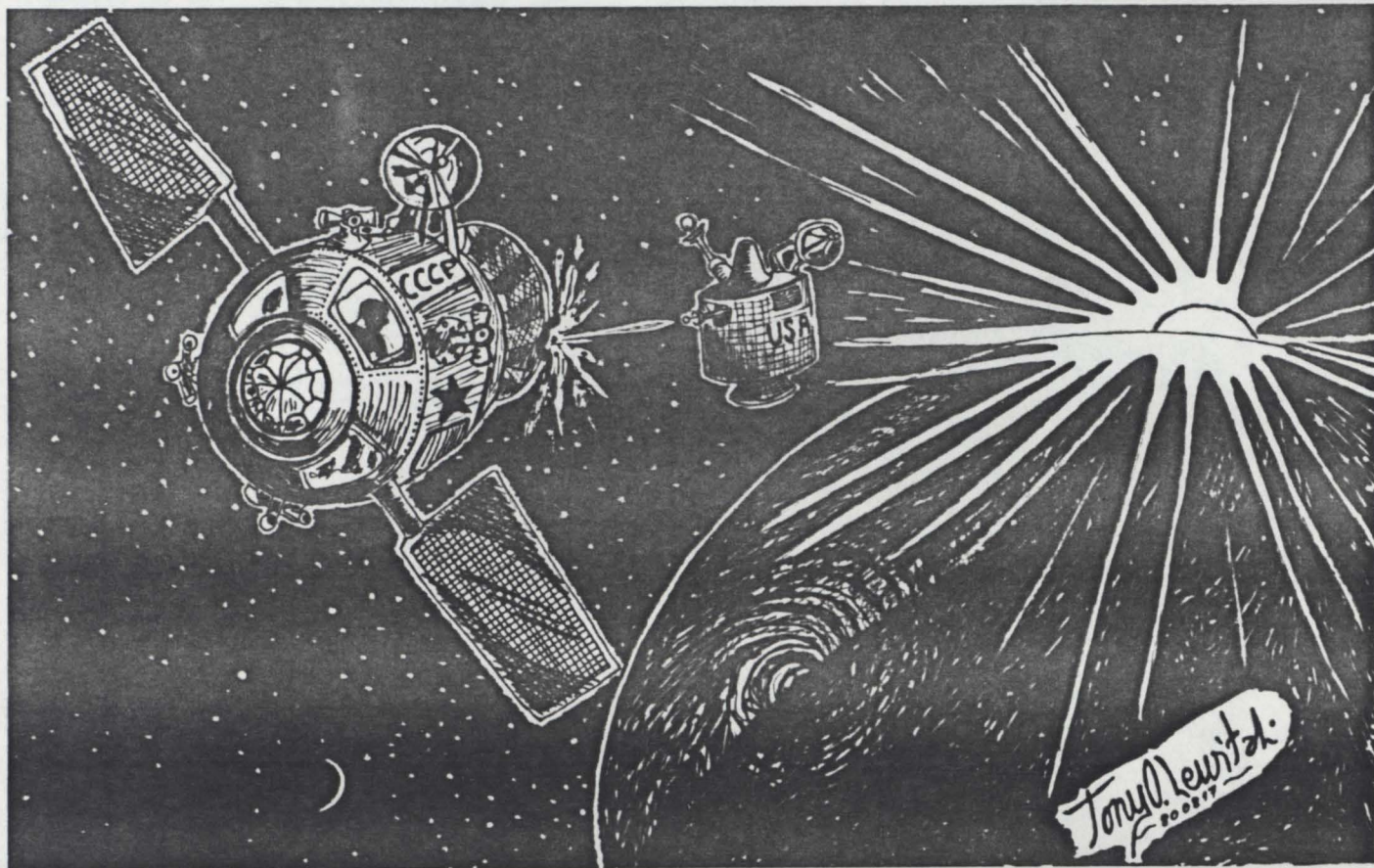
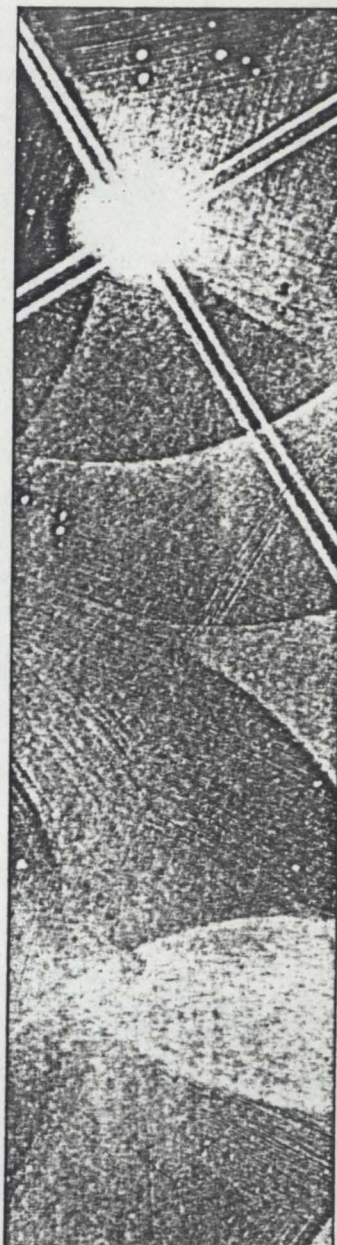
- Den har kängt sig fast på skrovet, mumlade han grötigt och kastade sig mot skåpet med rymddräkterna. Han hann bara lyfta hande mot låsmekanismen innan en radioimpuls till den fastsatta satelliten förvandlade stationen till ett eldklot av metall och tre människors kroppar...

Så kan det kanske gå till vid ett tredje världskrig som vi naturligtvis får hoppas aldrig kommer. Redan i mars 1978 sade den amerikanske försvarsministern Harold Brown: "Sovjetunionen har nu ett utvecklat anti-satellit-vapensystem som kan sättas in mot en del av våra satelliter. Vi vill inte börja en kapprustning, men ryssarna ger oss inte något val."

Supermakterna har redan kommit långt i planerna av en jakt-satellit. Den kan spåra upp sitt "offer" med infraröda sökare och använder kärnvapenladdade raketer, laservapen eller "sug-taktiken". "Sugtaktiken" innebär att en satellit fäster sig vid fiendens skrov och med hjält av en laddning, sprängs de båda. Ett annat sätt är att man "snor" fiendens satelliter med hjälp av en skyttel. Den amerikanska skytteln kan t.ex. svälja Salut-stationerna och ta med dem hem. Regelrätt kidnappning alltså!!

DETTA ÄR INGEN SCIENCE FICTION UTAN REALITET...

§

ASTRONAUT BERÄTTAR OM UFO

OMNI: ...tycker du att UFO-fenomenet är värd en seriös, vetenskaplig forskning?

COOPER: Jag tycker absolut att man bör betrakta UFOs utan fördomar. Troligtvis kommer vi väl förr eller senare att upptäcka vad det rör sig om. Men antagligen inte genom att bara analysera gamla observationer. Jag tycker synd om de vetenskapsmän som är rädda för sina kollegors förlöjligande, om de säger vad de verkligen tror.

OMNI: Hur är det med de upprepade påståendena att astronauter har sett många UFOs?

COOPER: Det har gått så långt, att det finns avsiktligt förfälskade inspelningar från kommunikationerna med astronauterna, där UFO-material helt enkelt redigerats in. Vad jag känner till, är den enda som kan ha sett något som varit ett UFO, Jim McDivitt, men han lyckades inte få tillräckligt många bilder för att bevisa något påtagligt. Det är det enda fallet, trots alla historier man hör.

OMNI: Jagade in te du några UFOs som pilot för Air Force i Tyskland 1950?

COOPER: Jo, flera dagar i sträck observerade vi grupper av metalliska, diskusformade farkoster på hög höjd över basen, och vi försökte komma nära dem, men de hade förmågan att ändra färdriktning snabbare än våra jaktplan. Jag tror UFOs existerar och att de som verkligen är oförklarade, är från någon annan tekniskt avancerad civilisation. Efter min kontakt med rymdfarkoster och flygplan, tror jag att jag har ganska god insikt vad alla andra länder har för farkoster och deras prestationsförmåga, och jag är säker på att åtminstone vissa UFOs inte är från någonstans på jorden.

OMNI: Är du inte rädd för folks reaktion när de läser detta?

COOPER: Jag har alltid varit ärlig när det gäller min åsikt om detta ämne. Eftersom astronauterna har blivit så felciterade av oansvariga journalister, är det upp till var och en av oss att säga vad vi tror. Jag är inblandad i en rättegång mot människor som har använt mitt namn i kommersiellt syfte, och påstått att jag ägnat mig åt att tvinga regeringen och Air Force att berätta sanningen om UFOs. Det har jag över huvud-taget aldrig sagt. Om någon UFO-information har undanhållits, är det absolut inte inom Air Force, eftersom jag var på en tillräckligt hög nivå för att veta om det.

Till försvar för den militära attityden kan jag egentligen inte anklaga dem för deras negativa inställning, när jag tänker på de löjliga saker som sagts och skrivits, och med tanke på det faktum, att militären är ansvariga för nationens säkerhet. Det är ju lite generande att medge, att de inte kan förklara allting.

OMNI: Tycker du att det borde finnas ett vetenskapligt program, utan förutfattade meningar, för att studera UFO-fenomenet?

COOPER: Ja, och det ser ut som om Frankrike har tagit det första steget när det gäller att skapa en avdelning som har till uppgift att se på problemet med öppna ögon, och för att samla data och analysera alla de observationer och närbilder som görs. Som jag sa, jag tillhör inte den skolan som anser att man skall gå tillbaka i historien och sammankoppla alla observationer: jag tror att vi förmodligen får mer ut av att forska intensivare i nutida och framtida observationer.

OMNI: Är människor psykologiskt mogna att acceptera det, om UFOs skulle visa sig vara bemannade av besökande främlingar?

COOPER: Folk vill veta vad som händer i den värld som omger dem och jag tror att de är förberedda på sanningen, vad den än må vara. En del människor tror ingenting om UFOs, beroende på den absurda behandlingen av fenomenet som blivit följden. Och många är rädda för det okända. Men ju mer vi vet, desto troligare att vi behandlar UFOs på ett vänligt sätt ...

Utdrag ur en intervju med astronauten, testpiloten och vetenskapsmannen GORDON COOPER från OMNI, mars 1980.

Övers: Acke S.

PYRAMIDEN

För er som fascineras av pyramider och dess "mystiska" hemligheter i form av mått och siffror, kommer här en i första hand något förvirrande artikel om Keopspyramidens matematik. Men försök att bena isär talen och medge att det inte kan vara rena tillfälligheter, att så mycket stämmer in på astronomiska tal: jordradie, jordbana, polaxel och vad det nu kan vara. Man kan bara gäpa över exaktheten och undra, om vi inte har undervärderat våra förfäder ganska så kraftigt då vi satte en allt för förutfattad "primitivstämpel" på dem. Är det inte dags för en omvärdering? De visste, helt visst, mera än vi tidigare velat medge. Kanske till och med mera än vi, på vissa områden.

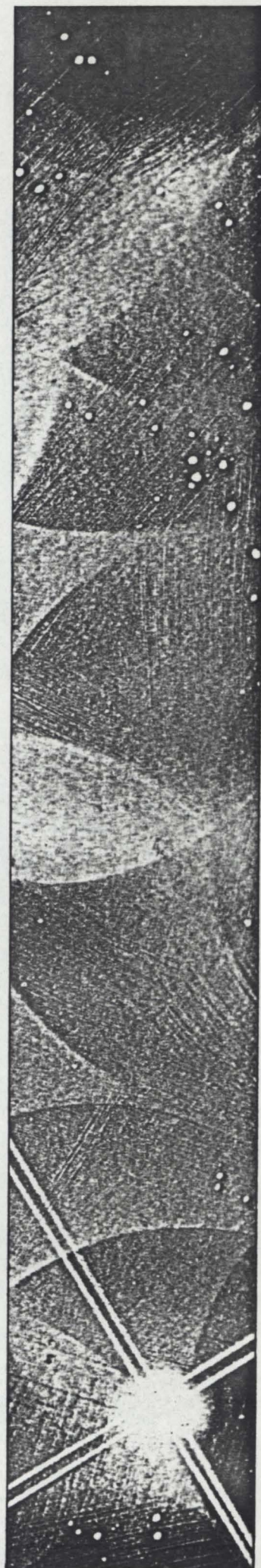
Är måhända Keopspyramiden, ett monument över dåtidens matematiska-, tekniska- och vetenskapliga kunskaper, byggd som ett enormt chiffermeddelande för framtida kulturer att dechifrera. Så att säga ett vetenskapligt 'band' eller ett 'brev' i sten, som skulle klara världsomfattande katastrofer och "tidens tand".

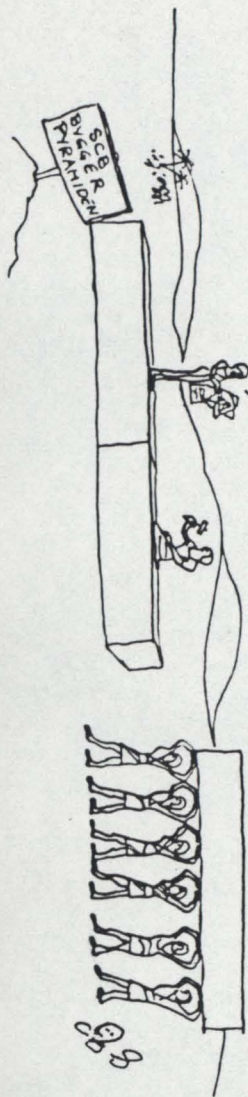
Bara en framtida teknisk och vetenskaplig avancerad kultur skulle kunna tyda meddelandet som de forntida egyptierna ville förmedla. Är vi mogna nu? Vad ville de berätta för oss eller våra efterföljare. Ack så synd, att pyramiden inte fick stå orörd till våra dagar. Vad har funnits i den och vad har (enl. arabiska källor) stått skrivet på utsidan av det kalkstenslager, som araberna raserade för att använda till sina byggen. Har meddelandet från den "grå" forntiden gått förlorat för alltid trots den möda som nedlades för att göra pyramiden motståndskraftig? Eller kan vi fortfarande få ut sanningen genom att tyda den matematiska sifferkoden, som nedlades i pyramiden vid byggandet. Förhoppningsvis, ja.

Owe E. Lewitzki

KEOPSPYRAMIDENS MATEMATIK

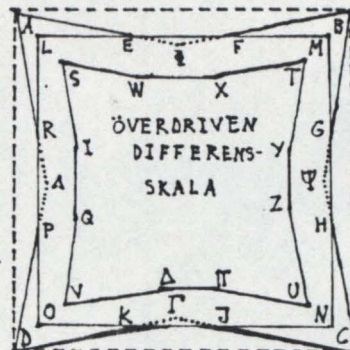
Egyptierna använde i forntiden två sorts längdmått, som var nästan lika långa. Ett av dem, den s.k. kungliga cubiten, som användes i alla större gångsystem i Keopspyramiden (KO) är 20,6284 brittiska tum. Den andra enheten stämmer på ett kuriöst sätt ihop med jordens polradie, som är 3949,89 miles. Jordradien (vid polen) dividerat med 10 000 000 är 25,0265 brittiska tum (BT). Detta tal finns i KO på tre ställen med fyra decimalers noggrannhet: 1) I stora galleriet mellan norra änden av galleriet och norra änden av brunnschaktet, efter golvet. 2) Den horisontella distansen mellan drottningens kammars öst-västaxel och öst-västaxeln av den s.k. nischen. 3) Avståndet från östra änden av granitskivan till centrum av det s.k. sigillet. Talet 25,0265 BT finns dessutom på KO i det 35:e granitlagret, som är 50,0530 BT högt. KO:s bassockel, som finns bevarad på sydsidan, är 9140,7 BT = 365,242 heliga cubit (HC). Den heliga cubiten, som är känd från egyptiernas större religiösa monument, synes överensstämma med 25,0265 BT. Det finns även belägg för att perser och hebreer använt en liknande måttenhet.

GE INTE UPP! NUFATTAS
DET BARA 699.997 STENAR
OCH ETT PAR MILJONER
KVADRATMETER TILL VÄGGARNA

SWXYZUTAVGI =
= GRANITKÄRAN
(GRANITLAGREN)
LMNO = MED
KALKSTENEN.
AEFBGHCJKDPR =
= BASSOCKELN
EFGA = TÄNK
TA PUNKTER
SE TEXTEN.

NORR →

NORRA VÄGGEN TILL (77 PT)
STORA GALLERIET (LINJEN)

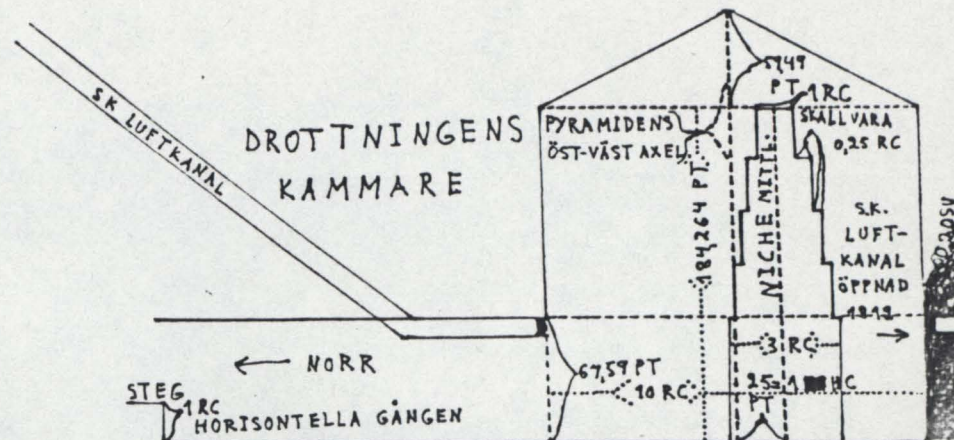
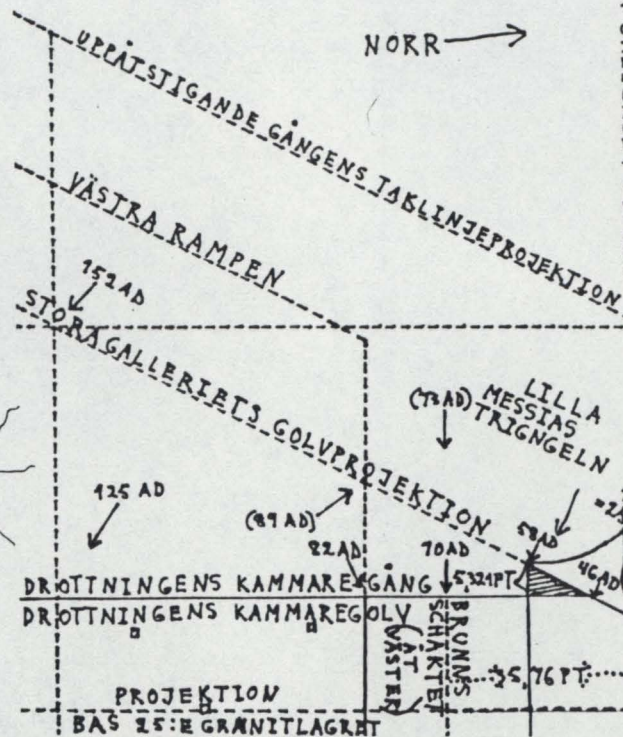
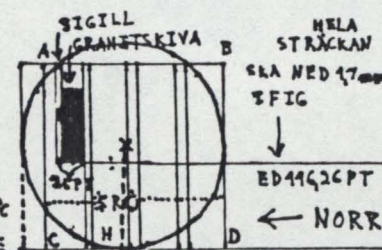

FIG. 1

KUNGENS KAMMARE

CIRKELAREAN = AREAN AV ABCD =
= 25 RC²
CIRKELOMKRETS = 365,242 PT
H-I FIG = FÖR KAMMAREGOLVETS MITT-
PUNKT I NORD SYDRIKTNING

HÖJD I RC = $\sqrt{5} = 365,24235 \text{ PT} / 2 \times \sqrt{5} =$
= GOLVDIAGONALEN / 2 =
= 230,3871 PT
GOLVLÄNGD NORD-SYD = 20 RC
= $2 \times 365,24235 \text{ PT} / \sqrt{5}$

Ett annat mått som är en exakt 25:del av den antagna HC:n finns åtminstone fyra ggr i förkammaren. Därför att så förhåller sig kräver den mindre enheten att bli betraktad som basenhet för pyramiden, särskilt som den är den enda enhet som delar upp den HC:n i exakta deltal. Denna mindre enhet är 1,00106 PI och kallas allmänt av arkeologerna i omgivningarna av pyramiderna för primitiv tum eller pyramidtum (PI). Styrkande det ovan sagda är att ett mått av 365,242 PI finns både i förkammaren och kungens kammare, nämligen som omkrets till en cirkel med diameter 116,26 PI.

Egyptiernas ytmått kallades aroura och var 100 RC i fyrkant eller $2060,659^2 PI^2$ som blir 4.246,137 PI^2 . Om denna fyrkant trycks ihop till en rektangel med långsidan 3652,4235 PI blir kortsidan 1162,6025 PI. Denna rektangel kan naturligtvis förvandlas till ett parallelogram om så önskas.

K0 har på var sida en miniatyrpyramid synligt utstakad med 1/5:s längdskala av hela. Arouran i parallelogramform får exakt plats på sidan av den lilla pyramiden (en på var sida, pyramiden är i mitten). Lilla pyramidens höjd utgörs av 35:e granitlagrets mitt. Hela K0:s ursprungliga yta var 25 aroura eller 6,5 aroura per sida. Om man tar längden av pyramidsidan nedifrån och upp till mitten på 35:e granitlagret som diameter i en cirkel, blir omkretsen 3652,4235 PI. 4 sådana cirkelar har samma yta som en aroura. De gamla egyptierna kände tydligen till detta. En författare som hette Horapollon fastslog: För att representera ett år tog de en fjärdedels aroura. Stonehenges äldsta stencirkel (blåstenarna) har en diameter av 1164 BI, diametern av den egyptiska årscirkeln ovan uttryckt i BI = 1163,8. Förhållandet mellan HC och KC kan uttryckas i $HC = 1000 \sqrt{\pi} / 4 \times 365,24235 + KC$.

K0:s sockel är något excentrisk och sträcker sig utanför pyramiden som den byggdes med kalksten. Rutherford mätte sockelsidan till 9131,05 PI = 365,242 HC. Med denna sida och den observerade lutningsvinkeln 51 grader 51 minuter 14,3 sekunder, skulle höjden bli just över 5813 PI. Enligt Cole skulle sidorna avvika 3,5 bågminuter från en perfekt kvadrat och 2,5 bågminut väster om nordpolen skulle nord-syd-axeln hamna. Sidornas längd skulle variera med upp till 20 cm.

L C Stecchini finner Coles siffror mycket intressanta emedan K0:s norra sidas geometri skulle ge talet π och dess västra sida skulle ge π .

Enligt Cole är sidorna med kalksten följande:

Västra sidan	230.357 mm	9059,4688 PI
Norra sidan	230.251 mm	9055,3000 PI
Östra sidan	230.391 mm	9060,8059 PI
Södra sidan	230.454 mm	9063,2836 PI
Sammanlagt	921.453 mm	36238,8583 PI

Cole antar ett medelfel på 31 mm per sida. Extrapolation från Coles siffror till bassockeln inberäknat konkaviteten på 35,762 PI ger dessa siffror:

Västra sidan	9130,9928 PI
Norra sidan	9126,8240 PI
Östra sidan	9132,3299 PI
Södra sidan	9134,8076 PI
Omkrets	36524,9543 PI

Rutherfords och Coles siffror skiljer sig alltså med ca 19 mm på ca 921 m. Följande data uppsatta av Rutherford är jämförelser i skalorna 1:1, 1:10

1:25, 1:100 samt 1:100000000

Se fig 2.

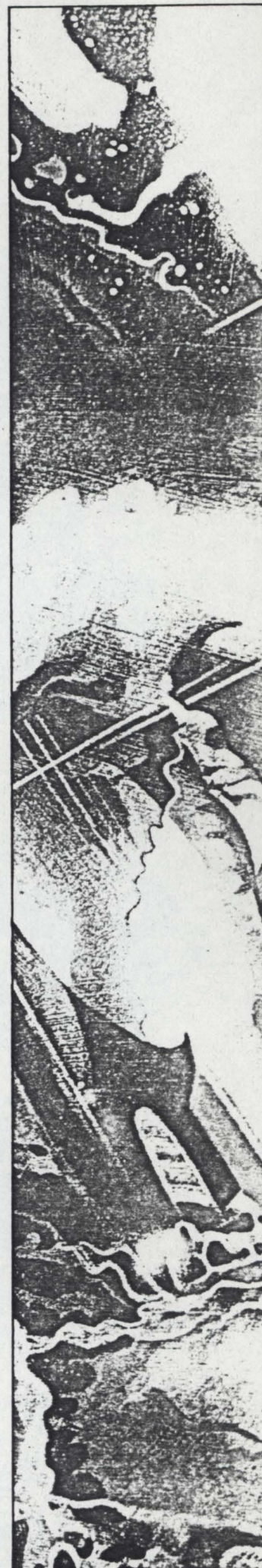
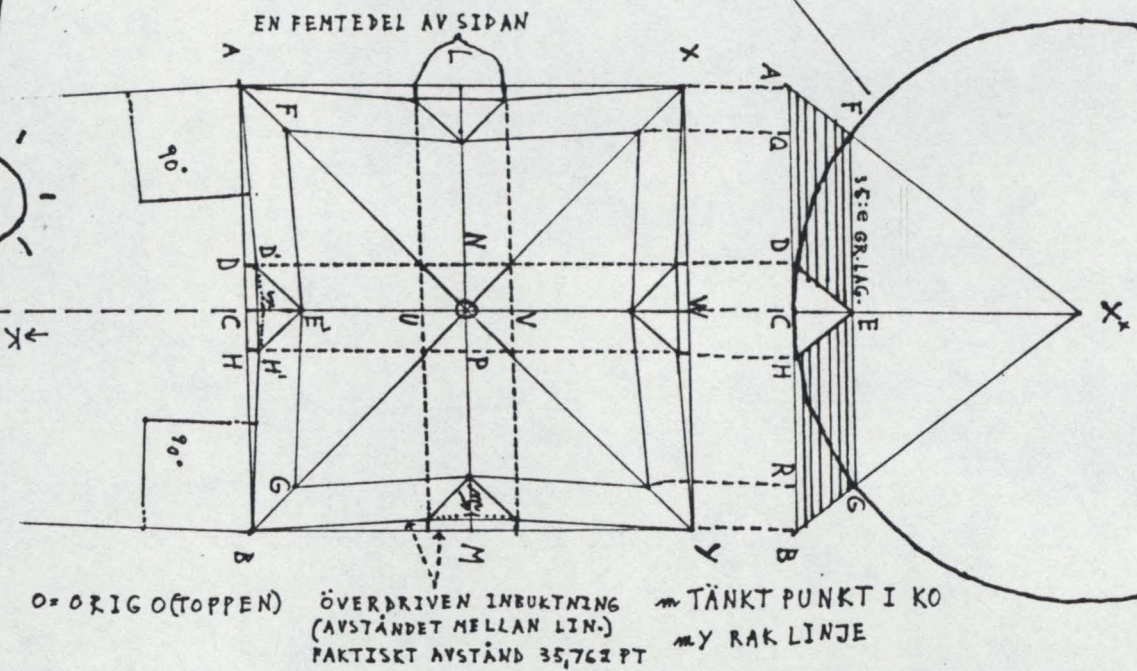
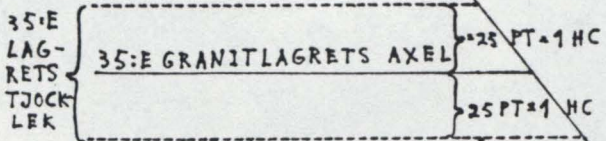
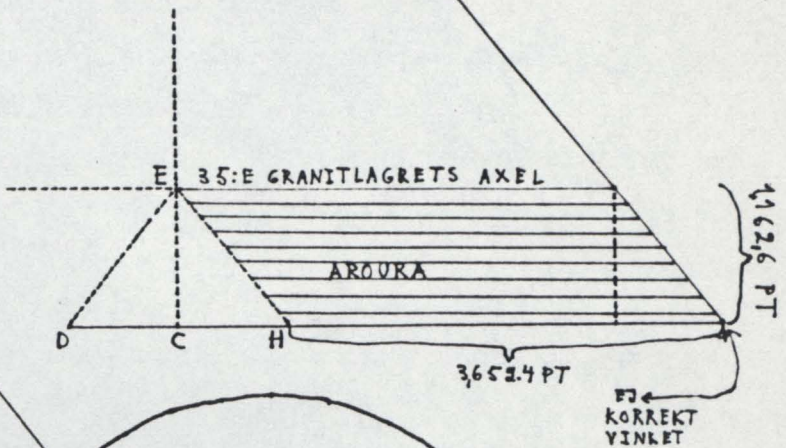

FIG. 2

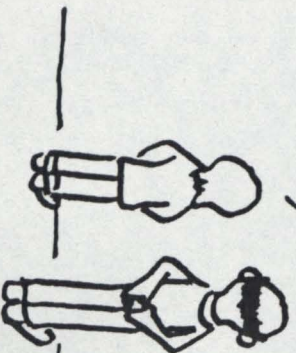
$$\frac{ABXY}{CX} = \frac{36524}{5813} = 2\pi$$

Ld h 2 5 9 c

ÄR DET SANT ATT
SOLEN KRYMDE
PAPPA?

ÄR INTE ALLS MIN SON
DET ÄR DU SOM
VÄXER

AB

$AB = 365,242 \text{ HC}$ $365,242 \text{ dagar} = \text{det s.k. tropiska årets längd.}$
 $AD_1 H_1 B = 365,256 \text{ HC} = 365,256$ " $= \text{det sideriska året.}$
 $AnB = 365,259 \text{ HC}$ $365,259$ " $= \text{det anomalistiska året.}$

Jordens bana runt solen är en ellips. Denna ellips vrider sig något för vart år. Det anomalistiska året är en tid det tar för jorden att komma tillbaka till samma läge på ellipsen.

Den heliga cubiten = $25 \text{ PT} = 250.000.000 \text{ PT} / 10.000.000 =$
 $= 6357 \text{ km} / 10.000.000$
 $6357 \text{ km} = \text{jordens medelpolradie.}$

$VOU/OK = 1826,21235/470860,606 \text{ PT} = 0,003878414$ avrundat $0,004$
 $WOC/OK = 9131,061625/470860,606 \text{ PT} = 0,0193924$ " $0,019$
 Dessa värden är minimum och maximumvärden för jordbanans excentricitet.

$OK = 11,97252462 \text{ km} = 299313115.5 \text{ km} / 250.000.000$
 299313115.5 är ett bra värde för medeljordbanediametern.

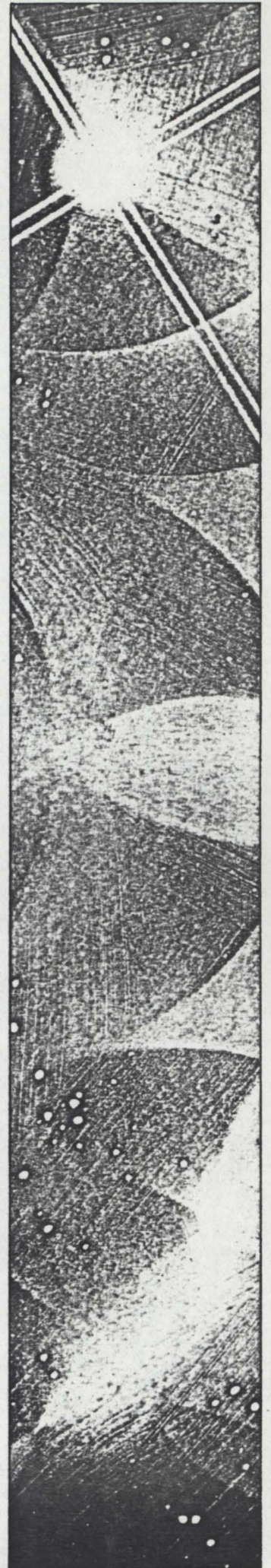
$AY+BX = 25826,4 \text{ PT.}$ $25826,4 \text{ år}$ är ett acceptabelt värde för vår- och höstdagjämningsprecisionen.

$AXYB/CX(\text{snitt}) = 36524,2 \text{ PT} / 5813 \text{ PT} = 6,283192843 = 2 \times 3,14159.$
 Talet $35,762$ är signifikant, det finns i sidkonkavitets djup, stora stegets höjd, avståndet från brunnsschaktets axel till stora galleriets norra vägg, och höjden av underjordiska gången. Sockelomkretsen = $36524,2 \text{ PT.}$ Kalkstensomkretsen = $36524,2 - 8 \times 35,762 = 36238.$ Avståndet $286,102 = 8 \times 35,762$ finns vid = halva baslängden på den tänkta toppstenen, avståndet mellan gångarnas axel och KO:s öst-västaxel, stora galleriets höjd över uppåttstigande gångens tak samt golvavståndet (östra sidan) mellan brunnsschaktets nedre öppning och bottenänden av nedåttstigande gången.

MATS "FARAO" CARLSSON

OM DEN MÄNSKLIGA HJÄRNAN VORE SÅ ENKEL ATT VI KUNDE FÖRSTÅ DEN, SKULLE VI VARA SÅ DUMMA ATT VI INTE SKULLE KUNNA DET!!

Lyall Watson

THE PHILADELPHIA EXPERIMENT

Eftersom författaren Charles Berlitz nya bok THE PHILADELPHIA EXPERIMENT nämns på ett annat ställe i detta nummer av Svävaren, kan det kanske vara på sin plats med en kommentar om vad det rör sig om för experiment.

Upprinnelsen till det hela är en annan bok av den kände vetenskapsmannen och UFO-logen Morris K. Jessup, THE CASE FOR THE UFO, som publicerades 13 januari 1955 och blev vida omtalad. I sin beundrarpost från läsare hittar Jessup en dag ett mycket märkligt brev från en man som kallar sig Carlos Miguel Allende. Allende berättar att han under kriget i oktober 1943 blivit vittne till ett militärt experiment, där den amerikanska flottan med hjälp av mycket kraftiga magnetfält lyckas göra ett av sina fartyg osynligt. "Det enda som fortfarande syntes hur vattnet trängdes undan av någonting." Tyvärr blev inte experimentet så lyckat som man tydligen hade hoppats - all personal, som befann sig på skeppet råkade ut för en rad obehagliga efterverkningar. Några av dem försvann under experimentet och återfanns aldrig, många blev sinnesrubbade och placerades på mentalsjukhus, om en person berättas det att han lång tid efter händelsen när han befann sig i hemmet, plötsligt reste sig upp och gick ut rakt genom väggen och försvann. Med sådant resultat är det ganska förståeligt om experimentet hemligstämplades med eftertryck.

Det här låter naturligtvis så fantastiskt som något över huvudtaget kan bli, men vad Berlitz och William More, den senare en privatperson som på eget bevåg under ett antal år forskat kring detta, försöker åstadkomma är alltså ett definitivt bevis för eller emot experimentet. Är det bara fantasi eller har det verkligen hänt? Man har utan tvekan lagt ned all möda som tänkas kan och har också lyckats få fram uttalanden av ett flertal personer, bl.a. vetenskapsmän som arbetade för flottan under kriget, som tyder på att experiment med starka magnetfält förekom och att experimentet faktiskt kan ha hänt. Den vetenskapliga grunden till experimentet skulle vara att man praktiskt lyckats tillämpa någon form av Albert Einsteins United Field Theory. Det rör sig alltså om en kraft där elektricitet, magnetism och gravitation samverkar och skulle då kunna utgöra en kraftkälla med oanade resurser. Enligt vad samtidens vetenskap känner till lyckades emellertid aldrig Einstein lösa principerna för United Field-teorin. Det finns dock belägg för att han före sin död brände vissa viktiga papper, som han enligt en sekreterare inte ansåg världen vara mogen för. Vi kan också notera att Albert Einstein under en period under kriget var anställd hos amerikanska flottan.

Vad man än tror, tycker jag boken är spännande. Inte olik en agentroman, där man får följa hur intressanta personer efter lång tids sökande spåras upp och berättar vad de själva upplevt. Jakten på initialpersonen Carlos M. Allen, eller Carl Allen, som han också kallar sig och en viss dr. Franklin Reno, som enligt Allende kan ge de eforderliga svaren.

Boken är en bra thriller för den som betraktar det hela som en fantasiprodukt. Men kom ihåg att verkligheten ofta överträffar dikten.

Acke S.

BARNEY OCH BETTY HILL

DEL 1

Så var det dags för fall nummer 2 i vår serie om närkontakter av tredje graden. Det rör sig här om ett fall så späckat av intressanta och häpnadsväckande detaljer, att det kommer att presenteras som en egen liten serie i tre delar.

Del 1 är den del händelsen som paret Hill fortfarande medvetet kunde minnas efter sin färd från den Kanadensiska gränsen till hemmet i Portsmouth.

Del 2 är Barney Hills berättelse under hypnos om vad han upplevde under de två timmar som "försvann" på resan hem.

Del 3 är Betty Hills berättelse under hypnos om sina samtal med den s.k. ledaren, om boken hon blev lovad för att ha som bevis för vad som hänt och om den berömda stjärnkartan med farkostens hemplanet, som hon fick se.

LITE PERSONALIA

Barney, som var färgad, (nu död) var universitetsutbildad och var när händelsen inträffade guvernör vid New Hampshire's Welfare Department. Han hade 140 i intelligenskvot (mycket högt).

Betty, med universitetsutbildning i sociologi, arbetar som handledare vid New Hampshire's Welfare Department.

Båda var när nedanstående hände i medelåldern.

Det var den 19 september 1961, en ljus och stjärnklar höstkväll, som Barney och hans fru Betty startade sin resa från den Kanadensiska gränsen mot hemmet i Portsmouth. Avfärden hade kommit hastigare på än beräknat, då radion i deras Chevrolet-57 varnat för en tornado på väg norrut utefter ostkusten mot New Hampshire. Paret Hill hade varit på semester i Kanada och stannade nu till vid en bar i Colebrook för att inta en hamburgare och dricka en kopp kaffe innan färden skulle fortsätta mot hemmet. Klockan var 22.05.

- Det verkar som om vi skulle kunna vara hemma omkring halv tre eller senast tre, sade Barney när de åter satt i bilen och körde ut på väg US 3. Vid Bettys fötter i framsätet vilade parets hund av blandras, Delsey.

Det var nästan fullmåne och Betty beundrade den vackra stjärnhimlen genom bilens vindruta. Till vänster, snett nedanför månen, syntes en intensivt lysande stjärna, kanske en planet, tänkte Betty. Strax söder om Lancaster märkte hon till sin förvåning hur en annan ännu större stjärna uppenbarade sig ovanför den andra. Hon var helt säker på att hon inte sett den när hon tittade förra gången. Ännu underligare var att den nya stjärnan

verkade växa i storlek och bli allt ljusstarkare. Hon tittade på den om och om igen utan att säga något till sin man, som kommenterade de omgivande bergstrakterna, som de for genom. När Betty märkte att ljuset inte visade några tecken på att försvinna, gjorde hon Barney uppmärksam på sin observation. Han saktade farten något och tittade ut genom vindrutan på höger sida.

- När jag tittade första gången, berättar Barney, verkade det inte vara något speciellt, utom möjligen att vi hade turen att få se en satellit, som kommit ur sin bana. Den verkade följa jordens rundning. Den var ganska långt borta och såg ut som en stjärna i rörelse.

De körde vidare och tittade då och då upp mot himlen där det mystiska ljuset fortsatte att röra sig, eller bara verkade röra sig. Delsey, hunden, började bli orolig och Betty förslog att de skulle stanna och släppa ut hunden och samtidigt passa på att titta lite noggrannare på "stjärnan".

De stannade vid vägkanten och Betty ledde hunden utefter vägen. Hon såg nu att ljuset verkligen rörde sig, gav Barney hundens koppel och gick till bilen för att hämta kikaren, en 7x50 Crescent. Betty satt kikaren till ögonen och ställde in skärpan.

- Barney, om du tror att det där är en stjärna eller en satellit, är du fånig.

- Vi har misstagit oss Betty, det är antagligen ett flygplan på väg mot Kanada. Han gick och satte sig i bilen och de fortsatte färden.

Hela tiden observerade Betty hur föremålet i skyn blev större och större och allt ljusstarkare. Barney såg genom rutan då och då men var huvudsakligen koncentrerad på körningen, eftersom vägen blivit allt krokigare. Inga andra fordon syntes till. Omkring klockan 23.00 närmar de sig siluetterna av Cannon Mountain som syns på deras högra sida.

Barney tittade ännu en gång på det rörliga ljuset. Plötsligt såg han hur ljuset svängde av från sin nordliga kurs mot väster och ytterligare något tills det slutligen satte kurs rakt mot dem själva. Barney gjorde en häftig inbromsning och svängde in på en rastplats vid sidan av vägen.

- Kalla det vad du vill, Barney, sade Betty, men nu kommer det rakt emot oss.

- Det måste vara ett plan, sade Barney.

- Med en sådan konstig kurs?

- Då måste det vara en Piper Cub med några jägare som kommit vilse.

- Det är inte jaktsäsong, Barney, och inte hör jag något ljud.

- Det kan vara en helikopter, föreslog Barney, och vinden för ljudet bort från oss.

- Det blåser inte i kväll och det vet du.

Genom kikare började nu Barney kunna urskilja föremålets form. Det såg ut som en flygplanskropp. Men han kunde inte se några vingar. Utefter kroppen syntes också en rad mångfärgade ljus.

- Det måste vara ett flygplan, sade Barney. Han började bli irriterad på Betty som vägrade acceptera en naturlig förklaring.

Hunden vid deras sida verkade rädd och Betty ledde in den och satte sig själv i bilen. Barney satt kikaren för ögonen ännu en gång för att titta på föremålet. Mest av allt just nu önskade han att det skulle höras något ljud, men inget hördes. För förstagången får han nu en känsla av att vara iakttagen, att föremålet däruppe kom närmare och började cirkla runt dem. "Om det här vore ett militärflygplan", tänkte han, "skulle detta aldrig hända."

Barney återvände till bilen och berättade för Betty att han trodde föremålet sett dem och höll på att retas med dem. Han var rädd, men försökte dölja sin rädsla för Betty.

Det körde vidare mot Cannon Mountain i låg fart och observerade hela tiden föremålets rörelser på himlen. Strax efter The Flume, en turistattraktion i trakten, befann sig föremålet på endast ca hundra meters höjd och det var stort. Tidigare hade det verkat rotera, nu hade det stannat och ljusmönstret hade skiftat från mångfärgat blinkande till ett stadigt vitt ljus. Trots bilens skakningar försökte Betty ännu en gång att fokusera föremålet i kikaren.

Hon såg nu tydligt en dubbelrad med fönster. Det var ingen tvekan om att det var en enormt stor farkost. Ef-

ter en stund visade sig långsamt ett rött ljus på vänster sida och strax efteråt ett likadant på den andra sidan.

- Barney, sade hon, jag förstår inte varför du inte vill titta på det här. Stanna bilen och se själv.

- Det försvinner säkert om jag gör det, svarade Barney. Han var inte alls övertygad om att han hade rätt.

- Barney, du måste stanna. Du har aldrig sett något liknande i hela ditt liv.

Han såg genom vindrutan och det syntes tydligt nu. Det är inte längre bort än högst 70 meter, tänkte han, och det kommer närmare. Barney stannade bilen mitt på vägen utan en tanke på annan trafik.

- Allright, får jag kikaren, sade han och gick ut ur bilen. Föremålet hade nu svängt in mot dem och var inte längre bort än ett bostadskvarter och på en höjd av två trädhöjder. För första gången syntes hela farkosten perfekt. Den såg ut som en stor lysande pannkaka.

- Ser du den, ser du den, sade Betty.

- Det är bara ett flygplan eller något liknande, svarade Barney.

- Okay, det är väl ett flygplan då. Men har du någonsin sett ett flygplan med två röda ljus. Jag har alltid trott att det var ett rött och ett grönt ljus.

- Jag ser inte tillräckligt bra, sade Barney, och flyttade sig en bit längre bort från bilen, som han stått stödd emot. Farkosten svängde i en båge över vägen ett trettiotal meter från honom. Dubbelraden av fönster syntes klart och tydligt.

Barney var rädd, men av någon anledning som han inte själv kan förklara, började han gå över vägen, ut på fältet bredvid vägen, över fältet och rakt mot farkosten. Den enorma diskusfarkosten svängde av och färdades nu i vinkel rakt mot Barney. Inget ljud hördes. Fönstren som följde farkosten rundning, lyste med ett starkt, skimrande, vitt ljus. Barney var fullkomligt omtumlad, men gick ändå, som om en osynlig kraft gripit tag i honom, närmare farkosten. När han var omkring 20 meter från den, hade den sjunkit till trädtopps höjd. Han hade svårt att uppskatta storleken, men han visste att diametern måste vara större än ett passagerarplan.

Betty, som satt i bilen, märkte först efter en stund att Barney hade försvunnit i mörkret på fältet. Hon ropade efter honom.

- Barney, tokstolle, kom tillbaka. Barney vad är det som händer? Hör du mig?

Ute på fältet höll Barney upp kikaren mot ögonen. Innanför fönstren såg han figurer, åtminstone sex stycken. De stirrade rakt på honom. Det såg ut som om de bar uniformer. Betty, 70 meter därifrån, ropade förtvivlat på honom, men han sade senare att han inte mindes att han hört något.

Kikaren satt som fastnitad vid ögonen. Plötsligt, som på en given signal, gick alla figurerna bort från fönstret mot en stor panel någon meter från fönster-raden.

Bara en av dem fortsatte att titta, tydligen en ledare.

Barney såg i kikaren hur aktiviteten hos besättningen ökades. Sakta sänkte sig farkosten mot marken meter för

meter. Två fenliknande konstruktioner med de röda ljusen på båda sidorna började skjuta ut från farkosten och något, kanske en steg, sticker ut från undersidan.

Han riktade kikaren mot den ensamme observatören i fönstret. Från detta ögonblick är hans minne förvirrat. Han försökte ta kikaren från ögonen och fly men han kunde inte. Ledarens ögon stirrade på honom. Sådana ögon hade han aldrig sett förut. Han skriker, lyckas slita kikaren från ögonen och springer tillbaka över fältet och mot Betty och bilen.

Barney var hysterisk. Han kastade i första växeln på bilen och skrek att han är säker på att de vill ta dem tillfånga. Han sade åt Betty att hålla utkik genom fönstret. Farkosten syntes inte, men det gjorde inte stjärnorna heller som de hade gjort alldeles nyss.

Betty såg upp mot skyn men den är bara svart. När hon tittade ut genom bakrutan, upptäckte hon att där syns stjärnhimlen.

Plötsligt hörs ett underligt elektroniskt ljud, som verkade få hela bilen att vibrera. Rytmen var oregelbunden - pip, pip- pip, pip, pip- pip... och ljudet tycktes komma bakifrån, från bilens bagagelucka.

- Vad är det för ljud, sade Barney.

- Jag vet inte.

Båda kände en dåsighet komma krypande över dem...

En stund senare, hur länge visste de inte, hörde de ljudet igen. När ljudet ökade i styrka, började medvetandet klarna igen. De var fortfarande i bilen och Barney satt vid ratten. De körde en stund under tystnad tills de såg en skylt, som visade att de befann sig i trakterna av Ashland, 35 miles söder om Indian Head, där de först hört det underliga ljudet. Betty mindes svagt hur hon under deras första ögonblick av medvetande sade till sin man:

- Tror du på flygande tefat nu då?

- Var inte fånig, svarade Barney, naturligtvis inte.

Barney hade svårt att minnas något från färden mellan Indian Head och Ashland.

De for vidare mot Concord och bestämde sig under färden för att inte berätta för någon om händelsen vid Indian Head.

- Det finns i alla fall ingen som skulle tro på det, sade Barney, jag kan knappt tro det själv.

Hem till Portsmouth kom de samtidigt som det första gryningsljuset syntes vid horisonten. Barney tittade på sin klocka men den hade stannat. Bettys klocka stod också stilla. Kösklockan i hemmet visade att det var strax efter fem på morgonen.

- Det verkar, sade Barney, som om vi kommit hem lite senare än beräknat.

Nattens händelser hade satt påtagliga spår. När Barney packade ur bilen upptäckte han någonting märkligt: läderremmen till kikaren, som han haft runt halsen under nattens händelser, hade gått av i ett färskt och jämnt snitt. Båda erfor en känsla av nedstämdhet. De pratade igenom vad som hänt vid köksbordet och beslutade sig för att inte berätta något för någon.

Barney säger efteråt att han kände sig oren. Han gick in i badrummet och undersökte sin kropp i spegeln

uppiifrån och ned utan att veta varför.

Båda hoppades att vad som hänt skulle falla i glömska så fort det var möjligt.

MELLANSPEL

Dagen efter händelsen vid Indian Head upptäckte Barney, att hans skor blivit avskavda i topparna. På bagageluckan på bilen fanns också några underliga skinande runda märken, stora som silverdollars. Betty kunde inte underlåta att berätta vad som hänt för sin syster, Janet Mills från Kingston, eftersom hon också tidigare haft en UFO-upplevelse av enklare slag. Janet föreslog, att Betty skulle prova hur en kompass reagerade i närheten av fläckarna på bagageluckan. När Betty höll kompassen i närheten av fläckarna började den snurra utan kontroll. När hon provade den på något annat ställe på bilen, betedde den sig helt normalt.

Betty anmälde händelsen till Pease Air Force Base i Portsmouth och återgav tillsammans med Barney vad som hänt så detaljrikt som möjligt. Barney utelämnade dock att han sett människoliknande figurer i farkostens fönster och även fläckarna på bilen. En major Paul W. Henderson ringde nästa dag för att fråga om några ytterligare detaljer och lovade höra av sig igen. Han hördes aldrig av men lämnade en rapport om fallet till Projekt Blue Book.

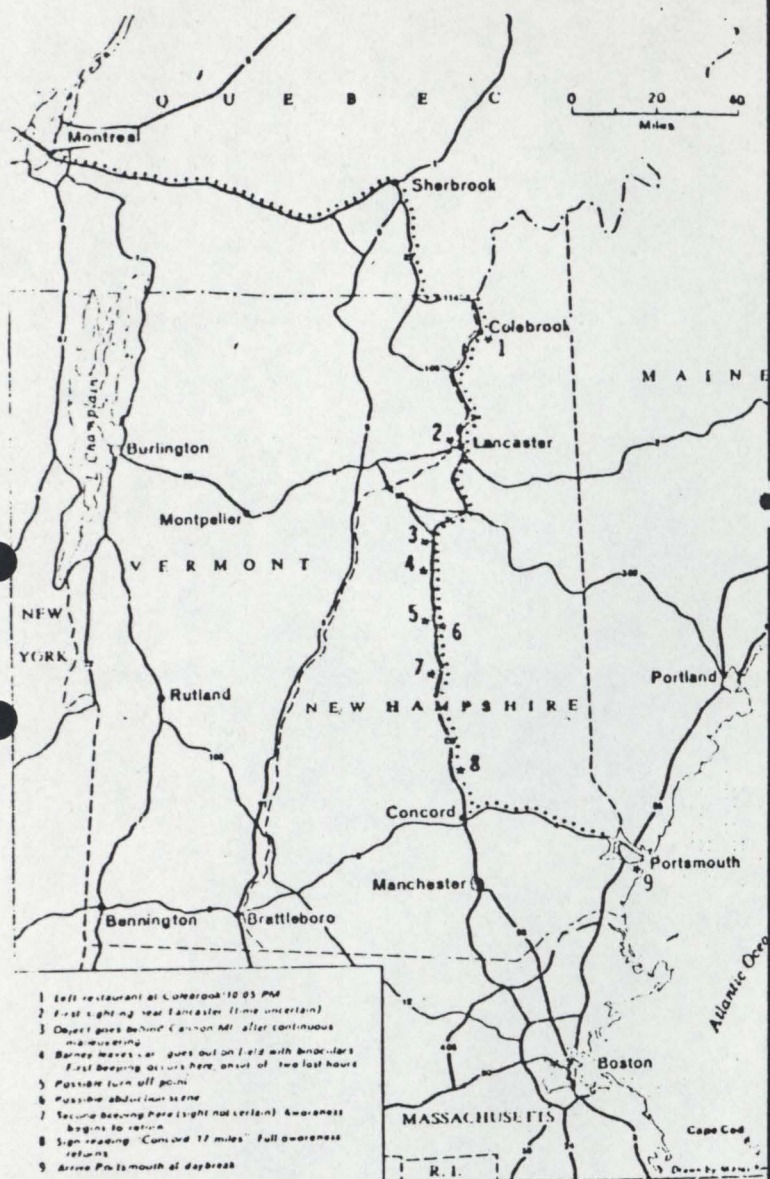
Betty, som inte kan släppa händelsen ur tankarna, lånar en bok på biblioteket av major Donald Keyhoe, "The Flying Saucer Conspiracy" och lär genom den känna till NICAP (den amerikanska sammanslutningen av en grupp vetenskapsmän för undersökning av okända flygande föremål). Hon skriver ett brev till NICAP och återger där hela händelsen i detalj, inklusive figurerna och bilens fläckar.

Cirka tio dagar efter händelsen började Betty drömma underliga drömmar (innehållet i drömmarna är identiskt med vad hon berättade under hypnos för doktor Simon och jag återkommer därför om detta i del 3.). Drömmarna fortsatte i fem dagar i följd. Hon hade aldrig tidigare haft liknande drömmar. De plågade henne även under dagtid men upphörde för gott efter de fem dagarna.

Betty berättade för några vänner om drömmarna, bl.a. en arbetskamrat, som rådde henne att skriva ned dem för att på så sätt bli kvitt tanken på dem. Hon följde rådet och fick sedan på grund av detta möjlighet att jämföra drömmarna med berättelsen under hypnos.

21 OKTOBER 1961

Walter Webb, föreläsare vid Hayden Planetarium i Boston, besöker paret Hill för NICAPs räkning. Gör en mycket noggrann intervju och råder Hills att vid tillfälle göra om resan för att så noga som möjligt kolla tider och platser. I sin sammanfattning av rapporten till NICAP skriver han bl.a.: "Det är denne undersökarens åsikt, efter en sex timmar lång utfrågning och vid iakttagande av deras reaktioner och personligheter under denna tid, att de berättade sanningen och att händelsen utspelats precis som rapporterats med undantag för vissa detaljer som måste tolereras i vilken situation som

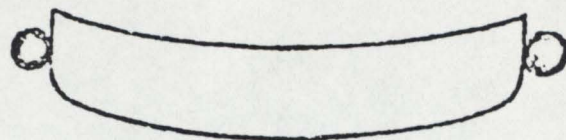

Barney och Bettys resväg kvällen 19 sept. 1961.

1. Restaurangen i Colebrook
2. Första observationen nära Lancaster
3. Objektet försvinner bakom Cannon Mt.
4. Barney lämnar bilen och går ut på fältet med kikaren. Första pipljuden hörs.
5. Möjligt ställe där paret lämna huvudvägen.
6. Möjligen stället där Hills blir stoppade av männen på vägen.
7. Pipljuden hörs andra gången
8. Vägskylten "Concord 17 miles".
9. Anländer Portsmouth i gryningen.

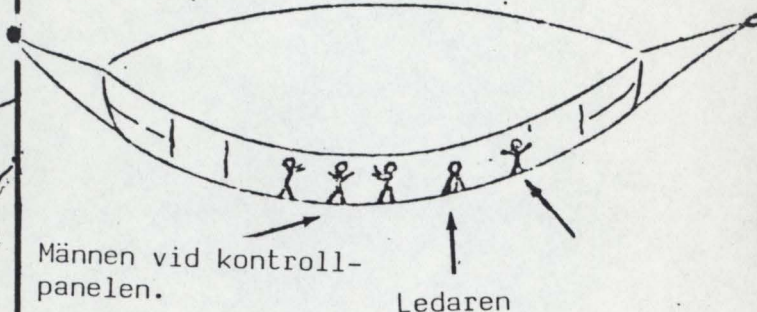

"JAG SKITER I OMDET
 INTE SYNS PÅ RADARN-
 DET FINNS HÄR I ALLA
 FALL.....!"

UFOt som Betty Hill såg det vid första närkontakten.

Ufot som Barney såg det med figurer, "fenor" och de röda ljusen.

Barneys teckning av "ledaren" under hypnos ovan. När han senare lyssnade till bandinspelningen med sin egen berättelse, föll han i ett trance-liknande tillstånd och ritade teckningen nedan.

Man som flinade

25 MARS 1962

helst, där det mänskliga omdömet är inblandat (som den exakta tiden, observationens längd, sikten, storleken på föremålet etc)... jag imponerades av deras intelligens, uppriktighet och uppenbara önskan att berätta fakta och inte överdriva händelsens sensationella aspekter. "

25 NOVEMBER 1961

Robert Hohman, vetenskaplig skribent hos ett av den elektroniskaindustrins mest respektabla företag och ingenjör C.P. Jackson från samma företag, sammanträffar med Barney och Betty. Hohman har lärt känna omständigheterna kring fallet Hills av major Keyhoe från NICAP vid en Astro-Nautical Congress i Washington och brevledes bett Hills om att få göra en egen intervju.

Det är vid detta sammanträffande som frågan om tiden väcks för första gången. "Varför tog det så lång tid för er att komma hem?" När de försöker tanke-rekonstruera händelsen upptäcker de att med den hastighet de körde, borde de varit hemma redan två timmar tidigare än vad som skedde. Dessutom saknas 35 miles körning.

En vän till paret Hill, major McDonald, som råkar vara på besök när interjuven sker, tar upp förslaget om hypnos, att man under hypnos kan återuppväcka minnen som medvetet förskjutits under vaket tillstånd. Detta väcker allmänt intresse och Betty kommer i sammanhanget att tänka på sina drömmar.

FEBRUARI 1962

Hills gör nu för första gången om sin resa från den Kanadensiska gränsen för att försöka ta reda på vad som hände under de två "förlorade" timmarna. De upprepar detta ett flertal gånger men alltid utan resultat.

EN DAG I MARS 1962

Betty äter lunch med en vän Gail Peabody och de kommer att resonera om hypnos. Gail rekommenderar en psykiater hon känner.

Betty sammanträffar med doktor Patric J. Quirke i Georgetown. Quirke rekommenderar Betty att inte försöka forcera fram händelseförloppet utan vänta och se om minnet inte så småningom kommer tillbaka av sig självt. Han understryker dock att möjligheten att två personer har gemensamma hallucinationer är otroligt ringa. De beslutar sig för att skjuta på ytterligare behandling.

SOMMAREN 1962

Barney söker en psykiater för allmän överansträngning (utan direkt samband med UFO-händelsen) och behandlas av doktor Duncan Stephens. Behandlingen fortgår under hela sommaren och Barney nämner UFO-händelsen endast i förbigående, eftersom han inte misstänker något samband mellan denna och hans dåliga allmäntillstånd. Han tror själv att anledningen är hans uppväxtförhållanden och har samband med hans hudfärg. UFO-upplevelsen återkommer dock ständigt i tankarna.

Behandlingen fortsätter t.o.m. sommaren 1963. När Barney så småningom på allvar tar upp vad som hände vid Indian Head för dr. Stephens, börjar denne inse att detta i allra högsta grad har samband med Barneys tillstånd. Dr. Stephens vänder sig till dr. Benjamin Simon en välkänd psykiater och neurolog från Boston, som gjort sig känd som expert på hypnotisk behandling.

Simon anser att både Betty och Barney bör komma under behandling och anser att UFO-upplevelsen är den direkta orsaken till Barneys allmänna oro och Bettys drömmar. En mycket viktig del av behandlingen är att öppna perioden av minnsförlust.

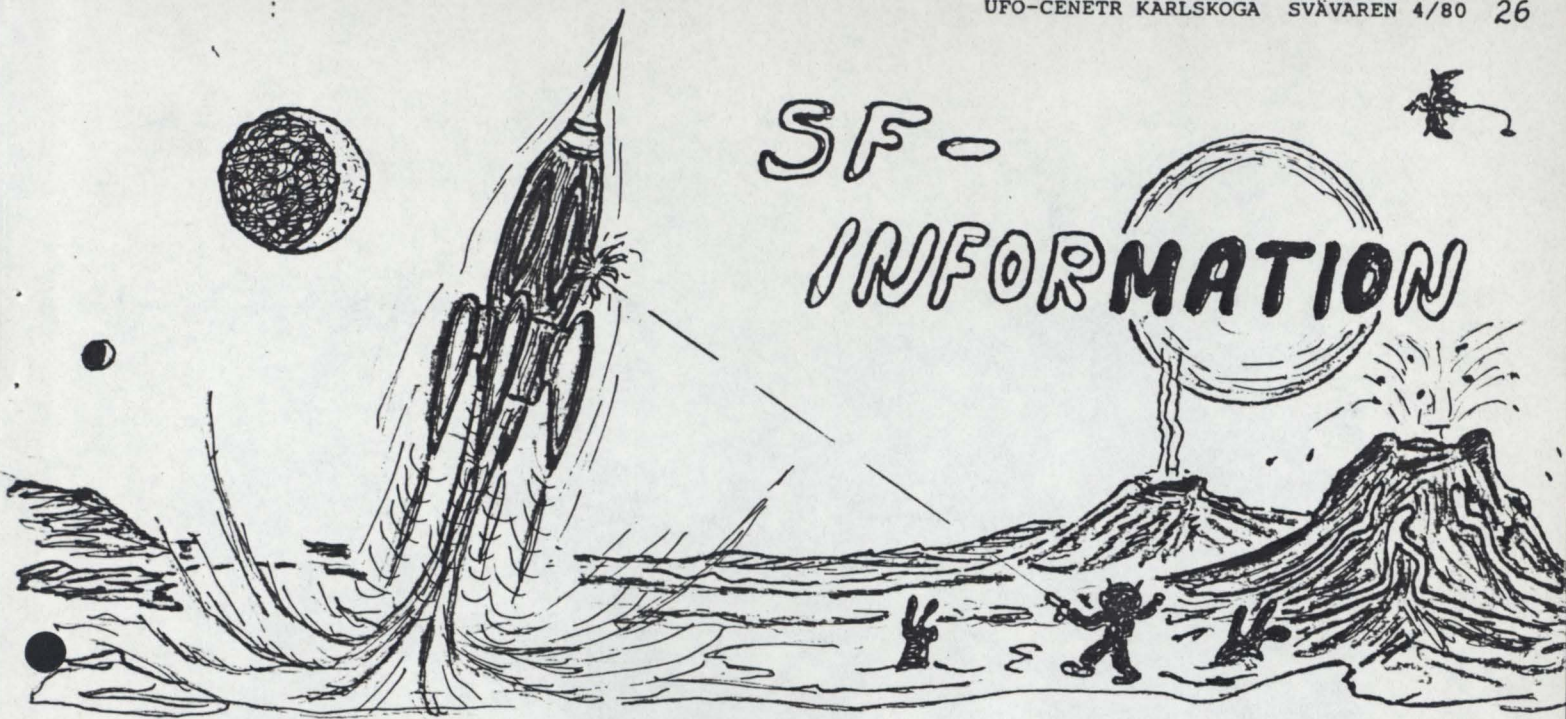
Den reguljär behandlingen påbörjas 4 januari 1964.

FÖR DIG SOM VILL VETA VAD BARNEY BERÄTTADE UNDER HYPNOS-SEN. HÄNG MED OCH LÄS DEL 2 I NÄSTA NUMMER AV SVÄVAREN.

Källor: The Interrupted Journey, The UFO Experience, The Zeta Reticuli Incident.

Översättning och bearbetning: Acke Svensson

Hej igen!

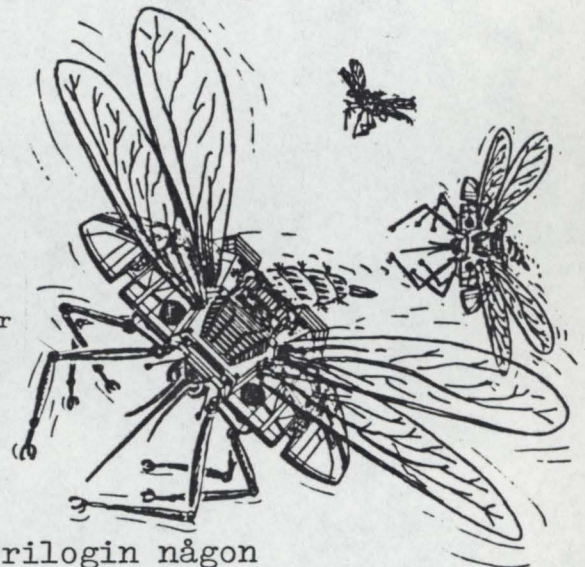
Efter sommaruppehållet kan det vara dags att låta er stifta bekantskap med lite science fiction igen. Denna gång skall vi ägna oss åt Isaac Asimov och hans Stiftelse Trilogi.

Maffian har än en gång gått till attack mot biofilmerna. Maffian, dvs Statens Barnfilmsråd, har dömt ut fortsättningen av STJÄRNORNAS KRIG. Förut var det Kalle Anka och Pippi Långstrump, som man ansåg vara för otäcka för oss. Nu är det alltså "IMPERIET SLÅR TILLBAKA", som inte får ses av barn under 15 år, -löjligt! I USA och England är den barntillåten. I Norge, Danmark samt Finland gäller gränsen 12 år. Men i Sverige är den alltså 15 år! "Vi har inte fattat något beslut än, men vi brukar oftast följa Barnfilmsrådets rekommendationer. Vi litar på de ansvarigas omdöme".

STIFTELSEN

Varje sann Sf-vän måste läsa Stiftelse Trilogin någon gång i sitt liv. Handlingen beskrivs bäst på baksidan av första boken. Eftersom det rör sig om en trilogi så omfattar den naturligtvis tre böcker.

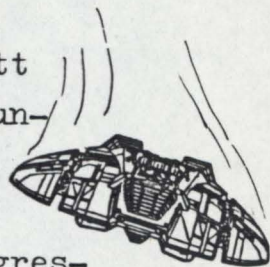
"Handlingen avspelar sig i den avlägsna framtiden. Vintergatsimperiet - ett gigantiskt välde som omspanner miljoner bebodda världar spridda i vår galax, står inför sitt fall. Psykohistorikern Hari Seldon förutser undergången och beslutar sig för att försöka förkorta den övergångstid av barbari som måste råda innan en ny, stabil världsordning kan komma till stånd. För att nå sitt mål grundar han stiftelsen, vars syfte är att bevara konst, vetenskap och teknik under de mörka århundradena och att till slut bilda stommen till ett nytt imperium."

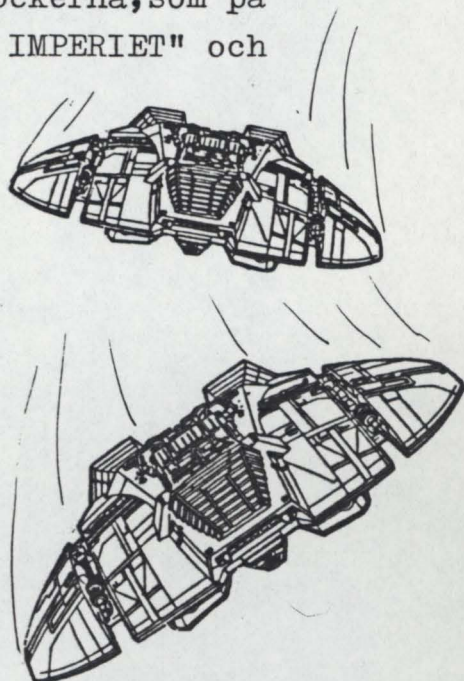
Författaren, Isaac Asimov, föddes 1920 i en by utanför Smorlensk i Ryssland, men 1923 flyttade familjen till USA på grund av en svår hungersnöd.

1939 gjorde han sin debut med "Marooned off Vesta" i Amanzing Stories som då var ett ledande Sf-magasin. Gibbons monumentalverk "Decline and fall of the roman Empire" blev gnistan till Asimov, att börja med att skriva om Stiftelsen. Trilogin fanns att läsa i Astoundings (maj 1942 - november 1949), som 8 noveller.

1966 tilldelades den, vid Världs-Science fiction-Kongressen i Cleveland, ett Hugo-pris som "bästa berättelseserie genom tiderna". Trilogin består av de tre böckerna, som på svenska heter: "STIFTELSEN", "STIFTELSEN OCH IMPERIET" och "DEN SEGRANDE STIFTELSEN".

KOSMISKT BRUS

Skvaller finns det ju gott om, men vi skall inte diskutera någons "vänsterprassel" utan betydligt väsentligare saker. Eller vad sägs om att.....

-Dino De Laurentiis håller på med filmen om Blixt Gordon.

-Världens dyraste film skall heta "The Space Movie" och består av idel rymdfotografier från USA och Sovjet.

-Askild & Kärnekull börjar utge en serie av Sf-böcker.

-snart kommer filmen "The Black Hole" (Walt Disney-Production) till Sverige. Det är en film som kommer att presenteras i nästa SVÄVAREN.

-B. Wahlströms Bokförlag har börjat utge en pocketbokserie kallat VARNING!, med science fiction-betonade stories som har mera verklighets anknytning. Böckerna har ett gemensamt, de har varit och är fortfarande stora filmsuccéer och visa just nu på världens biografer. Fyra (ev flera) böcker har hittills utgivits av förlaget. De finns att köpa på alla välsorterade kiosker och i d:o bokhandeln. Två av dem heter, Varning! nr 3 "METEOR" och Varning! nr 4 "FLYGANDE SKRÄCK", se presentation här nedan. Priset är kr 9,75.

VARNING! nr 4

FLYGANDE SKRÄCK av Arthur Herzog

B. Wahlströms Bokförlag

Filmsuccén - nu som spännande bok!

En familj blev anfallen och föräldrarna dödade. Det var det första tecknet. Men bara en handfull vetenskapsmän började ana faran.

Och plötsligt var den där...den flygande skräcken... i form av en väldig svärm av ilskna, giftiga jättebin, som släckte solen på sin väg norrut fram över Nordamerika...

VARNING! nr 3

METEOR av Edmund H. North & Franklin Coen
B. Wahlströms Bokförlag

Filmsuccén - nu som spännande bok!

KOMETEN - den var miljoner kilometer lång från den vitglödgrade kärnan till svansspetsen...när den kolliderade med asteroidbältet.

METEOREN - en gigantisk flisa av asteroiden Orpheus slets loss och slungades mot en liten vitblå planet.

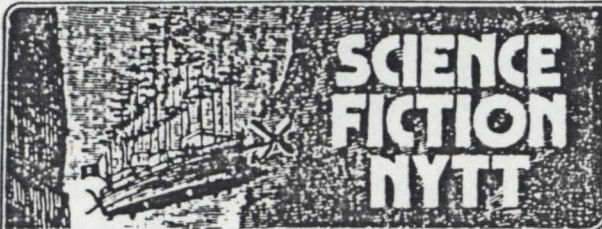
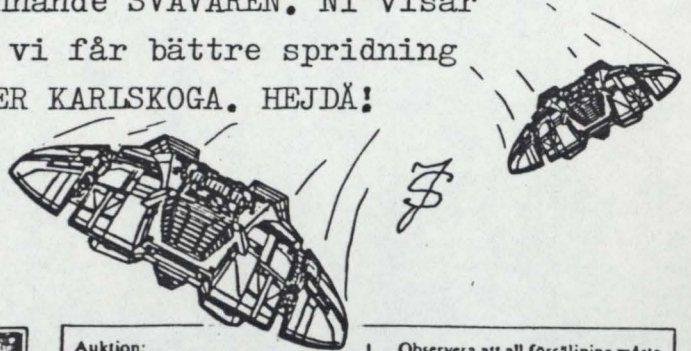
JORDEN - kan de skräckslagna människorna avvärja faran?

De har bara sex dygn på sig....

För alla vänner av Science Fiction, tycker jag följande citat ur samma intervju som ovan, bör vidarebefordras.

GORDON COOPER: ...Jag tror att Science Fiction stimulerar progressivt tänkande. Barn idag är mentalt mer skärpta än vad som var vanligt förr i världen och både de och deras föräldrar inser hur mycket Science Fiction har föregått och till och med hjälpt fram aktuella innovationer.

Ja, det får vara allt för den här gången. Vi ses, vi hörs, om inte tidigare så i nästa spännande SVÄVAREN. Ni visar den väl för era kompisar så att vi får bättre spridning och nya medlemmar till UFO-CENTER KARLSKOGA. HEJDÅ!

SERCON I — 1980 ÅRS SF-KONGRESS

Det är sedan många år tillbaka en tradition att avhålla minst en stor svensk science fiction-kongress per år. Så, när detta blir fallet även i år, är det med den förhoppningen att kongresskommittén skall få hälsa många av dem som fått denna informationslapp välkomna till SerCon I.

Att kalla det hela för kongress är kanske litet felaktigt i detta sammanhang, det rör sig snarare om en festival på temat science fiction — programmet består av filmvisningar, utställningar, föredrag och debatter, auktion osv. (För fler detaljer om programmet, se separat rubrik nedan.)

Tillaggas bör att denna kongress är avsedd att underhålla deltagarna och få dem att koppla av i likasinnades sällskap; det blir alltså en mycket informell kongress.

Vi som arrangerar den, hoppas och litar på att det blir en mycket bra kongress också, som sent skall glömmas av de deltagande.

TID OCH PLATS

SerCon I kommer att hållas i Stockholm, från och med fredagen den 29

augusti till och med söndagen den 31 augusti 1980. På fredagen börjar det hela kl. 17.00, de övriga dagarna öppnas lokalerna kl. 10.00; under alla tre dagarna stängs lokalerna kring kl. 24.00.

Platsen blir Tekniska Högskolans Studentkårs Kårhus vid Drottning Kristinas väg alldeles intill Östra Station.

PÅ PROGRAMMET

Äterfinns bland annat följande

Filmer:

Det kommer att visas sju stycken spelfilmer, samtliga i 35 mm-format. Observera att det inte kommer att förekomma någon eller några dåliga utfyllnadsprodukter i filmprogrammet. Detta kommer med mycket stor sannolikhet att innefatta bl a: *Star Wars*, *Närkontakt av Tredje Graden*, 2001 — ett Rymdäventyr och *Barbarella*.

Kongressmiddag:

blir det också, till en avgift av 75 kronor per person. Källarmästaren har lovat att sammanställa en så god och riklig måltid som möjligt för denna summa, så missa inte middagen.

Auktion:

En stor dylik kommer att hållas under kongressen. Här finns den traditionella chansen att göra verkliga fynd, ofta till mycket låga priser.

Deltagare som önskar sälja något, vare sig det rör sig om böcker eller statyer, ombedes att *snarast* ta kontakt med kongresskommittén och skicka oss en lista över godset, med angivande av minipriser på de ting som har sådana.

Auktions-utöpare blir den kände Anders Palm!

Föredrag med följande debatt:

Feminac-gruppen kommer att hålla föredrag och leda en debatt om kvinnosynen i Sf, med utgångspunkt från en valkund Sf-film;

Ufo-Sverige gör detsamma, men om Ufo:s varande eller icke-varande.

För övrigt:

blir det även andra föredrag och debatter än de två ovan nämnda, ett Rymd-Disco kommer att dansas, ett sidoprogram om fandom (Sf-rörelsens kärna?) och dess seder kommer att pågå parallellt med huvudprogrammet, en konstutställning som tar puls på vad svenska konstnärer kan åstadkomma i fråga om konst med Sf och fantasy som motiv blir det också.

FÖRSÄLJNING

Under kongressen kommer det att säljas både engelsk- och svenskspråkig litteratur till priser långt under handelns. Eventuellt kommer dessutom en del konst att försälas, om det finns intresse för detta. Övanstående säljes till fasta priser.

Observera att all försäljning måste ske via kongresskommittén, så om du önskar sälja något, kontakta omgående denna. Skicka även en lista över tingen med priser. Se även separat rubrik: Auktion, angående eftertraktansvärt material med minipriser.

Kongressen tar 20 % av försäljningspriset som provision.

DET EKONOMISKA

Kongresskommittén hoppas att allt ovanstående fått dig att bli verkligen intresserad av SerCon I, så intresserad att du vill deltaga.

Deltagaravgiften är 75 kronor, om du önskar vara med om kongressmiddagen kostar den 75 kronor i tillägg. Önskad summa insättes på postgirokonto nr 17 48 56-5, SerCon I, c/o Michael Petersen. Glöm inte att noga ange för vad och för vem eller vilka inbetalningen görs.

Till sist: har vi glömt något som du undrar över, är det bara att höra av sig till nedanstående adress. Vi blir bara glada att få höra av dig.

SerCon I 1980 års science fiction-kongress, Stockholm 29—31 augusti.

SerCon I, c/o Petersen
Broängsvägen 25, 147 00 TUMBA

Michael Petersen, ordförande
Nils Segerdahl, sekreterare
Anne Larsson, kassör
Tomas Kjellson, PR-mun mm
Anders Åkerlund, programansvarig
Hans Brüggner, konsult
Anders Palm, konsult

KLIPPT & SKURET

Himlafenomen över Karlskoga

KT 800814

På måndagskvällen kunde en karlskogabo meddela att han sett en stork över Odlingen. Har storkar överhuvudtaget tidigare visat sig i Karlskoga?

Tisdagens nyhet, inringt av herr Alvar Granath, Bangatan, är ett himlafenomen av sällan skådat slag, som klockan 2.38 natten till tisdagen visade sig över staden.

Alvar Granath är en noggrann man som genast fastställde exakt tidsangivelse.

Därför kanske det måste anses en smula ofint att påminna om att vi faktiskt befinner oss i rötmanaden, då det brukar hända oförklarliga saker. Det är då som Storsjöodjuret brukar dyka upp i Jämtlands lilla innanhav.

Alvar Granath såg den väldiga ljusstrimman över himlavalvet och han satte den inte i samband med

skjutningar på Bofors skjutfält, där det förövrigt var tyst och lugnt vid den tiden.

Det tedde sig som en väldig explosion och herr Granath kom att tänka på att det kunde vara en satellit eller delar av en sådan som kommit in i atmosfären där den förintades. Skådespelet var över på några sekunder.

Har himlafenomenet uppmärksamats av någon annan karlskogabo?

KT är idel öra. Ring 364 00

Fler såg fenomenet

Alvar Granath på Bangatan i Karlskoga som såg ett himlafenomen natten till tisdag denna vecka, behöver inte känna sig ensam om sin iakttagelse. Till Karlskoga Tidning ringde flera under onsdagen och berättade att de sett samma ljusstrimma.

Bland dessa var Gudrun Karlsson på Bergmästarevägen 8 D i Karlskoga. Hon var vaken och uppe just vid

2.30-tiden och gick fram till sitt vardagsrumsfönster och tittade ut. Och upptäckte ett stort klot på himlen. Hon trodde det var en jättestor stjärna först, men vid närmare eftertanke så tänkte hon att så stora stjärnor finns inte. Hon såg fenomenet försvinna nånstans över Bråten.

KT 800815

NWT 800801
**Sovjet sprängde
ny bomb?**
STOCKHOLM (TT) Högforsobservatoriet registrerade på torsdagen seismiska signaler, som sannolikt kom från en ny explosion i Semipalatinsk-området i Sovjetunionen. Explosionen som ägde rum vid halv sextiden uppmättes till 5,5 på Richterskalan.

Ny tefatstidning

Sprickan bland Sveriges UFO-loger djupnar. Nu får den hittills enda svenska tidningen i ämnet — UFO-information — konkurrens. Den nya tidningen heter UFO-Sverige. Den nya tidningen heter länge enbart genom medlemssprenumeration fyra gånger om året. I premiärnumret finns rapporter från folk som sett oförklarliga flygande fenomen. Dessutom avfärdar parapsykologiprofessorn Martin Jonsson historierna om mystiska försvinnanden i den beryktade Bermuda-triangeln. — Feltolkningar och sensationslystnad, säger professorn.

800810 EKPRESSEN

behåll och
gt. 20-24 Grader.
KT 800617

Ett identifierat flygande föremål, UFO, siktades i fredags över Buenos Aires flygplats och även i flera av Argentinas västliga provinser. Rapporter och flygplatstjänstemän. Föremålet beskrevs som en glöddande, sfärisk farkost, omgiven av en dimmig ljusring. Det iaktogs, enligt ögonvittnena, på några hundra meters avstånd. Del näkades långsamt men sköt sedan fart och försvann västerut. (TT-Reuter)

Exilryska oppositionsmän Vladimir P. och V.

Nu har Storsjö- odjuret visat sig

NARIKES 800726

ÖSTERSUND (TT)

Nu har årets första iakttagelse av Storsjöodjuret kommit. Det är Arne Källman med familj som säger sig ha sett en konstig sak med en puckel framtill simmande i Storsjön mellan Ope och Marieby utanför Östersund.

— Jag har inte tidigare trott på snacket om Storsjöodjuret, säger Arne, men vad skall man nu säga. Vi såg samma sak alla tre i familjen.

I augusti varje år brukar det komma in ett flertal rapporter om ett odjur i Storsjön.

Ljussken över Molkom

800802NWT

Var det ett flygande tefat?

Makarna Elna och Sven Lagergren passerade på fredagskvällen Molkom och såg då ett ljussken passera över himlen.

— Det var riktigt ruskigt, berättar fru Lagergren.

Paret Lagergren var på väg från Filipstadsträsk mot Arvikaregionen när de såg skenet.

— Det var nog stort som en buss ungefär, och så rörde det sig något hundratals meter över vägen.

— Jag stannade omedelbart min röda bil. Men skenet försvann snabbt över sjön, och i bakgrunden hörde jag ett väsande ljud, säger Sven Lagergren.

Makarna Lagergren tror att det kan ha varit ett flygande tefat. Men säkra är de inte.

Åska vällade brand

Kristinehamn (NWT)

Cirka 150 kvm skogsmark vid gården Råntan i norra delen av Visnums-Kil söder om Kristinestaden eldhärjades på torsdagseftermiddagen. Det var ett åsknedslag, som vällade branden, som släcktes av brandkåren med hjälp av vatten från en tankbil.

KLIPPT & SKURET

KT 800811

Krymper och växer:**Solen uppför sig som en döende stjärna**

En amerikansk studie av soldiametern visar att solen kanske inte alls är så stabil som vi föreställt oss. Enligt undersökningen krymper nämligen solen för närvarande med en så hög hastighet att stjärnan helt kan försvinna på bara 200 000 år.

John A Eddy och Aram A Boonazian — som har gjort undersökningen — har kommit fram till dessa resultat genom att studera solobservationer från Royal Greenwich Observatory i England. Vid detta observatorium har man varje molnfrei dag sedan 1750 mätt den tid det tar för solskivan att passera

meridianen (en tänkt linje från himmelspolen åt söder). Eftersom jordens rotationshastighet är känd, så går det enkelt att räkna fram solens horisontella diameter ur tidsmätningen.

År 1836 infördes dessutom en mätning av solens vertikala diameter (med hjälp av en mikrometerskruv). Denna metod anses dock mindre tillförlitlig. Från 1750 fram till 1953 (då teleskopet flyttades) har mer än 100 olika astronomer deltagit i mätningarna, något som gör risken för systematiska fel ganska liten.

Eddy och Boonazian utnyttjade dessa data för att kontrollera om soldiametern hade förändrats under tiden 1836-1953. De fann en klar trend: solens horisontella diameter tycks ha minskat med 0,1 procent per sekel, den vertikala minskar hälften så snabbt. Detta motsvarar en kontraktionshastighet på 2 meter i timmen. Om sammandragningen fortsätter kommer solen helt att försvinna inom 200 000 år.

Detta strider naturligtvis mot allt vad vi hittills vet om solen. Enligt den gängse bilden skall ju solen ha strålar med konstant styrka i 5 miljarder år och väntas lysa minst lika länge till.

☐ Letade fel

De två forskarna fann det därför naturligt att leta efter felkällor. Den mest närliggande förklaringen var att något skett med teleskopet, att instrumentet hade åldrats. Denna förklaring kunde emellertid uteslutas genom att jämföra med mätningar från ett annat observatorium — Naval Observatory Washington DC, USA. Vid detta observatorium började man mäta soldiametern år 1846. Och dessa mätningar gav nästan exakt samma värde på solens horisontella sammandragning som de engelska resultaten.

Nu behöver detta inte innebära att solen verkligen krymper. Man skulle till exempel kunna tänka sig att jordens rotationshastighet har ökat genom åren, varvid tiden för meridianpassage på motsvarande sätt skulle ha minskat.

Ett alternativ är att avståndet mellan solen och jorden långsamt ökar. Det är dock möjligt att visa att dessa hypoteser inte är riktiga, förklaringen måste vara en annan.

☐ Smuts ger synvilla?
En sådan förklaring är att

jordatmosfären förändrats under den tid mätningarna gjorts. Om atmosfärens absorption ökar (exempelvis genom ökande mängder av stoft och föroreningar) så kommer solskivan att se mindre ut. Denna teori kan ju i och för sig tyckas rimlig med tanke på de ökade utsläppen i atmosfären. För att kontrollera modellen, gjorde forskarna en beräkning av hur stor förändring av atmosfären som skulle behövas för att förklara observationerna. Det visade sig att atmosfärens transmission (ljusgenomsläpplighet) måste ha minskat med 20 procent per sekel, en mycket hög siffra. Som jämförelse kan nämnas att vid det stora vulkanutbrottet i Krakatua 1882 kastades så mycket stoft upp i atmosfären att transmissionen minskade med just 20 procent. Detta visade sig mycket tydligt, bland annat genom praktfullt röda solnedgångar. Därför lär inte heller denna teori hålla måttet.

Men, trots detta, fann vetenskapsmännen resultaten så anmärkningsvärda att de ville ha någon annan möjlighet att kontrollera dem. En sådan möjlighet är solformörkelsedata. En solformörkelse uppstår som bekant när månen kommer mellan solen och jorden. Vid en total solformörkelse täcker hela solytan, när månskivan är mindre än solytan kallas för mörkelsen ringformig. Antag nu att solens diameter verkligen minskar. Detta måste ju innebära att historiska solformörkelser (då solen var större) i själva verket varade en kortare tid än vad de skulle ha gjort, om solens storlek varit konstant. Mycket kortvariga totala solformörkelser bör t o m ha syns som ringformiga.

☐ Ont om beskrivningar
Problemet är bara det att

det är ont om tillförlitliga beskrivningar av gamla solformörkelser. Forskarna lyckades emellertid finna en lämplig förmodelse, som inträffade över Rom den 9 april 1567. Med dagens soldiameter skulle denna förmodelse varit total med en varaktighet på 8 sekunder. Å andra sidan, om Boonazians och Eddys teori är riktig, ja då skulle förmodelsen varit ringformig. Skillnaden är enorm, bokstavligen talat som mellan natt och dag.

Solförmodelsen 1567 har beskrivits av en god observatör, jesuitastronomen Christopher Clavius (1537-1612). Clavius hade 1560 observerat en långvarig total solformörkelse. Denna beskrev han som att solen och månen var centrerade; himlen mörk och stjärnorna framträdde. Om förmodelsen 1567 skrev han däremot: "Trots att månen återigen var placerad mellan mig och solen, så täckte den inte hela solen som förra gången, utan en smula cirkes av solen lämnades kvar, omgivande månen på alla sidor". Det förefaller alltså som om denna förmodelse verkligen var ringformig, något som stöder vetenskapsmännens teori.

Vad kan det nu ha för betydelse om solen verkligen krymper? Uppenbarligen kan inte kontraktionen ha hållit på särskilt länge, det skulle ju ha gett tydliga spår.

☐ Växer och minskar

Däremot är det tänkbart att solen omväxlande expanderar och drar sig samman. Enligt Martin Schwarzschild vid Princeton kan detta ha ett samband med solens energiproduktion.

Energi frigörs i solen s inre genom att väteatomer smälter samman till helium (fusion). Vid denna reaktion frigörs — förutom energi — en elementarpartikel: neutronen. Denna

Amerikanska forskare har studerat olika solformörkelser genom tiderna och kommit fram till att jorden tycks växa i storlek. För närvarande krymper solen — och det kan betyda en ny istid.

partikel, som rör sig med ljushastigheten, har en fantastisk genomträngningsförmåga.

En neutron kan faktiskt utan problem tränga igenom en 1000 ljusår tjock blyvägg (ett ljusår är 9,4 biljoner kilometer)! Följaktligen kan neutroner obehindrat tränga ut ur solens inre och ge information om förhållandena i solens kärna.

Problemet är emellertid att det tycks finnas för få neutroner Raymond Davies Jr har sedan några år använt en känslig detektionsutrustning i en nerlagd guldgruva i South Dakota, för att mäta neutronflödet från solen. Dessa mätningar har visat att flödet är mindre än en tredjedel av det förväntade.

Möjligen kan Eddys och Boonazians upptäckt förklara detta. Neutronflödet beror nämligen mycket kritiskt på temperaturen i solens inre.

En låg temperatur innebär ett lägre neutronflöde och en

lägre energiproduktion. Men en minskad energiproduktion leder i sin tur till ett minskat strålningstryck, varvid solen börjar dra sig samman. Det kan därför vara tänkbart att såväl den avtagande soldiametern som neutronbristen beror på att vätefusionen för närvarande går för långsamt.

Sammandragningen lär dock inte fortsätta för evigt. Vid kontraktionen frigörs nämligen energi, som värmer upp solen, varvid vätefusionen tilltar och solen börjar expandera igen, osv.

☐ Hos döende stjärnor

Denna typ av oscillationer är välkända hos gamla, döende stjärnor. Ett slags stjärnor — de så kallade Chepeidierna — ändrar sin ljusstyrka med en faktor på tio under en period av någon vecka.

Hittills har man emellertid trott att yngre stjärnor, däribland solen, skulle vara mera stabila. Men, trots detta, vet

man att solen inte är fullständigt stabil. Antalet solfläckar varierar regelbundet med en 11-årscykel (vi befinner oss just nu vid ett maximum). Det är dessutom möjligt att antalet fläckar varierar i en längre tidskala.

J A Eddy hävdar exempelvis att antalet fläckar var mycket lågt mellan åren 1645 och 1775.

Intressant nog inträffade samtidigt en period med ovanligt kallt klimat. Vintrarna var faktiskt så kallade att Stora och Lilla Balt frös till, något Karl X Gustav utnyttjade för att besegra Danmark år 1658.

Uppenbarligen kan man alltså tänka sig långsamma variationer i solens storlek och energiproduktion. Det kan också tänkas att dessa variationer har ett samband med jordens klimat.

I så fall kommer kanske nästa istid mycket snabbare än vi tänkt oss.

Leif Jansson